

PERGALĖ

**Biblijos pamokos paaugliams
(10-14 metų)**

B-2 (6)

Turinys

1pamoka. Budėkite	3 psl.
2pamoka. Viskam pasiruošęs	5 psl.
3pamoka. Dovana ankstų rytą	8 psl.
4pamoka. Deginti savo slides	10 psl.
5pamoka. Aš tikiu	13 psl.
6pamoka. Kas aš toks?	16 psl.
7pamoka. Iškilingas Jėzaus įžengimas	18 psl.
8pamoka. Apsiginkluojant Dievo ginklais	20 psl.
9pamoka. Nėra nieko neįmanomo	23 psl.
10pamoka. Pabėgęs paveldėtojas	25 psl.
11pamoka. Elijo paveldas	28 psl.
12pamoka. Neišsenkantis aliejus	30 psl.
13pamoka. Brangus žmogus	32 psl.

1 pamoka

BUDĖKITE

Įsimintina eilutė: „Nešiokite vieni kitų naštas, ir taip įvykdysite Kristaus įstatymą“ (Gal 6, 2).

Tyrinėjimo tekstai: Mt 26, 31–46.

*Pagrindinė mintis: **Jėzaus meilė, parodyta mums, mus įkvepia padėti vieni kitiems.***

Įsivaizduokite, kad jūs kartu su draugu išvykote į ilgą kelionę automobiliu ir jūsų užduotis: kalbinti vairuotoją, kad jis neužsnūstų už vairo. Jūs be paliovos plepate, po to klausotės muzikos, bet galų gale jūs pajuntate, kad ir jūsų vokai sunkėja, sąmonė aptemsta, ir jūs tuoj — tuoj nugrimsite. Bet kaip čia neužsnūdus?! Dvasia, žinoma, budi, bet kūnas — silpnas! Jėzaus mokiniai patyrė kažką panašaus, kai Jam labiau už viską reikėjo jų palaikymo.

Per visišką tamsą žengia dvylika žmonių. Jie susiburia į grupę ir kiekvienas stengiasi nepraleisti nei vieno žodžio iš to, ką sako jų mylimas Mokytojas. Kažkodėl šiandien Jo balsas skamba ypatingai tyliai: „Šią naktį jūs visi paliksite Mane“.

Petras pastebėjo nesuvokiantį savo brolio Andriejaus žvilgsnį. Tikriausia jie kažko neišgirdo. Juk jie buvo artimi Jėzaus draugai jau treji metai... Geri draugai... Geriausi draugai. Petys į petį jie su Juo praėjo per pačius neįtikinamiausius išgyvenimus. Tie įvykiai įsibrovė į jų gyvenimą ir jį pakeitė. Neįmanoma, kad tokie draugai Jį paliktų.

„Nes parašyta: „Ištiksiu piemenį ir avių kaimenė išsisklaidys“ – Jėzus tęsia. Petras giliai atsidūsta. Bet staiga jis neišlaiko ir išsilieja: „Jeigu kas nors kitas Tave ir paliktų, tai aš – niekad!“ Jėzus nužvelgė Petrą, plačiai žengiantį greta, ir vos judindamas lūpas ištarė: „Iš tiesų sakau tau: šią naktį, dar gaidžiui nepragyduš, tu tris kartus Manęs išsiginsi“. Petras staigiai atsisuko į Jėzų ir pažvelgė Jam į akis. „Ne! – beveik šaukė jis. – Jei man reikėtų net mirti kartu su Tavimi, vis tiek Tavęs neišsiginčiau!“

Už nugaros girdisi neaiškus murmėjimas. Tai mokiniai bando įtikinti Jėzų savo ištikimybe. Nejaugi tik Petras vienintelis patikimas žmogus jų komandoje?! Čia kiekvienas ištikimas Jėzaus draugas!

Jėzus veda Savo mokinius į vieną iš pačių mėgstamiausių Jo vietų, į Getsemanės sodą. Prieš pat įėjimą į sodą Jėzus trumpam stabteli. „Pasėdėkite čia, kol Aš ten nuėjęs melsiuos,“ – pasakė Jis. Po to vos pastebimu gestu Jėzus pakviečia Petrą, Joną ir Jokūbą sekti paskui Jį. Trys draugai pastebi, kad Jėzaus veidas iškreiptas kančios. „Mano siela mirtinai nuliūdusi, – vos ištaria Jis. – Likite čia ir pabudėkite su Manimi“. Jėzus nueina į sodo gilumą ir krenta veidu ant žemės. Petras, Jonas ir Jokūbas sumišę žvelgia vienas į kitą. Tokio nuliūdusio Jėzaus jie dar niekada nematė. Kokia šio liūdesio priežastis? Jie prieina vienas prie kito arčiau ir susijaudinę šnibždasi: „Turbūt Jis labai... per daug šį vakarą nuvargo, – mąsto Jokūbas. – Tą patį galiu pasakyti apie save“. Jokūbas sunkiai atsėdė, nugara atsirėmęs į medžio kamieną. Jonas vogčiomis stengiasi įžiūrėti, kur tamsoje sukniubęs guli Jėzus. „Man baisu, – nerimauja Jonas. – Aš dar niekada nemačiau Jo tokio. Gal mes galime Jam kuo nors padėti?“

Jėzus meldžiasi. Laikas dabar Jam lyg sustojo. Išgirsti Tėvą – štai kas Jam dabar svarbu. „Jei įmanoma, teaplenkia Mane ši taurė. Tačiau ne kaip Aš noriu, bet kaip Tu“. Jėzui reikia daug pastangų, kad atsiklauptų, dar daugiau, kad atsistotų. Jis sugrįžta ten, kur paliko Joną, Petrą ir Jokūbą. Mėnesienos šviesa tamsoje apšviečia tris pačius geriausius Jo draugus. Jie miega. O Jis siaubingai vienišas. Girdisi tylus Petro knarkimas. Jėzus pasilenkia ir paliečia miegančiojo petį.

„Negalėjote nė vienos valandos pabudėti su Manimi? Budėkite ir melskitės, priešingu atveju pagunda pasirodys stipresnė už jus“.

Petras, Jokūbas ir Jonas vangiai dairosi. Jėzus vėl juos palieka, krenta ant žemės, meldžiasi: „...jei ši taurė negali Manęs aplenkti, kad Man netektų jos gerti, tebūnie Tavo valia“.

Jėzus maldauja Tėvo jau labai... labai ilgai. O, kad nors kas..., nors paguodos žodj... paguodos... Petras, Jokūbas ir Jonas – taip arti. Svirduliuodamas Jis sugrįžta ten, kur paliko juos neseniai pažadinęs... ar seniai?... Vėl miega.

Jo trys patys artimiausi draugai žemėje negalėjo su Juo pabudėti tada, kai Jam to labiausiai reikėjo.

Tėvas nepalieka Savo Sūnaus Jo išgyvenimuose. Kad padrąsintų ir sugrąžintų jėgas prieš patį baisiausią, kas Jo laukia, Jėzui buvo pasiųstas angelas iš dangaus, kad padarytų tai, ką turėjo padaryti, bet nepadarė Petras, Jonas ir Jokūbas.

Sabata

Perskaitykite pasakojimą “Budėkite...”

Pasidalykite savo įspūdžiais to, ką perskaitėte, su suaugusiais.

Sekmadienis

Perskaitykite Mt 26, 29–46.

Sudarykite sąrašą, įtraukdami į jį keletą žmonių – jūsų draugų ar klasiokų, kurie šiuo metu išgyvena krizę. Paskirkite ypatingą laiką kasdien tam, kad galėtumėte pasimelsti už jų dvasinę būseną. Pagalvokite apie tai, ką dar jūs galite padaryti dėl jų.

Išmokite mintinai įsimintiną eilutę.

Melskitės už tuos, kurie patiria kančias ir kuriems reikia padrąsinimo.

Pirmadienis

Perskaitykite Apd 20, 35.

Padarykite iš aliuminio folijos, laidų, grandinėlių arba klijų ir popieriaus kūrinį, kuris primintų jums skausmą, kančias. Padėkite šį kūrinį savo kambaryje matomoje vietoje, kad jis jus ragintų būti dėmesingiems kitų žmonių poreikiams.

Padarykite tai, ką vakar suplanavote atlikti, dėl kurio nors iš savo draugų.

Melskitės, kad per šios savaitės rūpesčius neužmirštumėte kitų žmonių poreikių.

Antradienis

Perskaitykite Mt 26, 41.

Pagalvokite, ką turėjo omenyje Jėzus, kai prašė Savo mokinių budėti. Kaip jūs savo gyvenime galite budėti?

Pasikartokite mintinai įsimintiną eilutę. Paprašykite Jėzaus, kad jums padėtų budėti paklūstant tiesai ir rūpinantis aplinkiniais.

Trečiadienis

Perskaitykite Gal 6, 2.

Sudarykite sąrašą visų savanoriškų labdaringos veiklos organizacijų, kurias galima įkurti dėl kenčiančių žmonių.

Pasikalbėkite su savo tėveliais apie tai, ar yra jūsų mieste ar gyvenvietėje kokios nors labda-

ringos organizacijos, ir koki indėlį jūs galėtumėte įnešti, įsijungdami į tą akciją. Jūs galite tame dalyvauti patys ir galite įjungti į tą veiklą savo Sabatos mokyklos draugus.

Paprašykite Jėzaus, kad Jis duotų jums išminties pradėti šią veiklą.

Ketvirtadienis

Perskaitykite Gal 6, 10.

Išrinkite iš giesmyno giesmę, kurioje kalbama apie Dievo šeimą ir apie tai, kaip mes turime rūpintis vieni kitais. Pagiedokite ją patys arba su kitais.

Pamąstykite apie tai, ką jums reiškia šios giesmės žodžiai.

Paprašykite suaugusiųjų papasakoti apie tuos atvejus, kai jiems teko padėti kažkam, arba kai kažkas padėjo jiems sunkią minutę.

Padėkokite Dievui už tuos, kurie palaikė ar padrąsino jus praeityje.

Penktadienis

Suvaidinkite tyrinėjamą biblinę istoriją šeimyninėse pamaldose.

Perskaitykite Mt 26, 31–46 ir parašykite laišką žmogui, kurį praeity jūs įžeidėte ar išdavėte. Apie ką jūs norite jam rašyti? Išsiųskite savo laišką.

Perskaitykite Mok 4, 10.

Pagalvokite, ar jūs pažįstate žmogų, kuris dvasiškai "suklupo"? Kaip jūs galėtumėte jį "pakelti"?

Pakartokite įsimintiną eilutę.

Melskitės dėl nuodėmių atleidimo jums, jeigu jūs ką nors iš aplinkinių nuliūdinote.

2 pamoka

VISKAM PASIRUOŠĘS

Įsimintina eilutė: „Viešpaties žodis pasiekė Zachariją: ...būkite maloningi ir gailestingi vieni kitiems“ (Zach 7, 8).

Tyrinėjimo tekstai: Lk 23, 26–56; Mt 27, 45–66.

*Pagrindinė mintis: **Kaip ir Jėzus, mes galime rūpintis aplinkiniais, net jei patys turime sunkumų!***

Jūs jau daug kartų girdėjote apie tai, kaip mirė Jėzus. Tai nuostabi istorija. Nors tai, kas svarbiausia joje, jūs jau žinote, tačiau drauge su Andriumi, Biblijos mokytoju, sužinosite kažką naujo – tai, apie ką jūs tikriausia dar negirdėjote.

Andrius išsiėmė iš portfelio didelį violetinės spalvos svogūną ir padėjo jį ant stalo. Po to jis pasisuko į mokinius ir garsiai pasakė:

– Kartais man atrodo, kad Biblija labai panaši į svogūną, – Andrius pamerké vaikams. – Na, gerai, – pasakė jis, – kas galite man paaiškinti, kuo Biblija panaši į svogūną?

Giedrė neryžtingai pakėlė ranką:

– Nuo svogūno mes verkiame.

– Gerai pastebėta, Giedre, – pasakė mokytojas. – Skaitant Bibliją, žmogus gali susijaudinti iki ašarų. Studijuojant Dievo Žodį, mes suvokiame savo nuodėmingumą. Bet drauge su tuo ši knyga primena mums apie begalinį Dievo gailestingumą. Abi šios mintys gali priversti žmogų apsi-

verkti. Bet kuo dar Biblija primena svogūną?

Tomas pakėlė ranką ir pasakė:

– Svogūne daug sluoksnių.

– Puiku! Tai būtent tas atsakymas, kurį aš norėjau išgirsti, – sušuko Andrius. – Svogūnas – daugiasluoksnis. Ir kai jūs nulupate vieną sluoksnį, po juo randate kitą. O po šiuo – dar vieną. Ir taip toliau... Kai jūs rimtai ištyrinėjate biblines istorijas, jūs lygiai taip pat, kartas nuo karto, atrandate sau ką nors naujo, tai, ko nepastebėjote anksčiau! Toks ir mūsų šiandieninis pasakojimas. Mes pakalbėsime apie Jėzų nukryžiuojimą ir laidojimą. Ši istorija mums yra svarbiausia visoje Biblijoje. Jeigu Jėzų būtų numiręs už mūsų nuodėmes, bet neprisikėlęs iš numirusiųjų, mes neturėtume vilties. Nei vienas iš mūsų! Mes visi žlugtume. Be abejonės, Kristaus mirtis ir prisikėlimas – tai svarbiausias ir pats žinomiausias visoje toje istorijoje. Tačiau imkime ir pakelkime uždangą žinomo ir pažiūrėkime, ar nėra po juo kito „sluoksnio“, nežinomo mums, apie kurį lig šio ryto mes nieko nežinojome.

Andrius atsisėdo už stalo.

– Šiandien prisiminkime tai, apie ką kalbėjo Jėzų paskutinėmis Savo gyvenimo valandomis. Tikrai įsivaizduokite šį baisų reginį – Jėzų prikaltas prie kryžiaus. Aš galvoju, kad vargu ar mes galime įsivaizduoti Jo kančią, Jo agoniją. Romėnai nusikaltėlius nubausdavo mirčiai nukryžiuodami, nes šis būdas teikė lėtą ir kankinančią mirtį. Nei vienas iš mūsų niekada nematėme nieko panašaus, ir aš tikiuosi, jog niekada ir nepamatysime, – pridūrė mokytojas. – Išrengtas, pasruvęs krauju ir išmuštas prakaito Jėzų beveik dusdamas kabo ant kryžiaus. Ir štai tokioje būsenoje Jis prašo Tėvo atleisti kareiviams, kurie prikėlė Jį prie šio siaubingo kryžiaus. Prašo tada, kai jie toliau tarpusavyje dalijasi Jo drabužius.

Po to patikina greta Jo nukryžiuotą nusikaltėlį, kad jis bus išgelbėtas. Po to Jėzų prisimena Savo motiną. Jis pasirūpino tuo, kad ji neliktų viena. Jėzų nurodymu, Jonas tampa jos rūpestingu sūnumi. Kaip jūs galvojate, ką mums sako apie Jėzų šie paskutiniai, nedideli pasirūpinimai kitais? – paklausė vaikų Andrius.

– Jėzų visuomet buvo dėmesingas kitiems žmonėms, – atsakė Tomas, – ir net mirdamas Jis toliau galvojo apie kitus.

– Taip, tai nuostabu, – atsakė Andrius. – Ar mes dažnai galvojame apie kitus žmones, kai mums skauda dantį arba kai įsipjauname pirštą, kai sergame gripu? O dabar pažvelkime, ką tuo metu veikė Jėzų draugai, – tęsė jis. – Ar daugelis iš jų sekė Jį ir dabar stovėjo prie kryžiaus? Ir kaip jūs galvojate, ar atsiras pasaulyje nors vienas žmogus, kuris mirdamas atsisakytų paguodos ir šalia esančių draugų?

Klasė nutilo. Dauguma jaunuolių anksčiau apie tai nesusimąstė. Tada Andrius tęsė:

– Labai dažnai žmonės galvoja, kad nežino, kaip paguosti draugą, esantį bėdoje, arba kaip padėti ligoniui. Todėl jie nusprendžia visai nieko nedaryti. Ir jų draugai jaučiasi palikti. Tikra draugystė tokia nebūna. O gal būtų buvę geriau, jei Jėzų draugai tą dieną būtų pasilikę namuose?

– Aš taip nemanau, – atsakė Tomas, – bet jiems, matyt, buvo sunku prieiti prie kryžiaus.

– Žinoma, nelengva, – sutiko Andrius, – bet ir mums labai dažnai tenka ką nors daryti tik todėl, kad tai reikia daryti. Ir tame taip pat atsiskleidžia draugystė. Net po Jėzų mirties Jo draugai toliau Juo rūpinosi. Juozapas iš Arimatėjos gavo iš Piloto leidimą nuimti Jėzų kūną nuo kryžiaus, kad palaidotų Jį kape, kurį pasiruošė sau. O moterys ten atėjo, kad pateptų Jo kūną kvepalais, aliejais. – Andrius nutilo ir pastūmė svogūną prie priekinio savo stalo krašto.

– Manau, kad aš ilgam paliksiu šį svogūną čia. Jis primins mums apie tai, kad reikia giliau mąstyti ir ieškoti naujų paaiškinimų ir nesitenkinti paviršutinėmis žiniomis. Jis nutilo ir plačiai nusišypsojo. – Be to, man patinka violetinė spalva!

Sabata

Perskaitykite Biblijoje aprašytą Jėzaus nukryžiovimą ir prisikėlimą, o taip pat pasakojimą „Viskam pasiruošęs“ (žr. Lk 23, 26–56; Mt 27, 45–66).

Pasidalykite savo įspūdžiais su suaugusiais.

Sekmadienis

Pradėkite mintinai mokytis įsimintiną eilutę.

Aprašykite Biblijos tyrinėjimo dienoraštyje savo jausmus, lyg jums tektų būti jūsų draugo mirties liudininku. Ką jūs dėl to galėtumėte padaryti?

Padėkokite Jėzui už tai, kad Jis buvo pasiruošęs kentėti dėl mūsų išgelbėjimo.

Pirmadienis

Perskaitykite Lk 23, 26–56.

Pamąstykite, kodėl Jėzus nenorėjo, kad kas nors apvertų Jo mirtį? Suplanuokite, ką jūs šią savaitę galėtumėte paguosti arba padrąsinti?

Maldoje paprašykite Dievo jums patarti, kaip jūs galėtumėte pasirūpinti tais, kuriems reikia jūsų pagalbos.

Antradienis

Perskaitykite Mt 27, 45–66.

Pagiedokite su namiškiais kokią nors žinomą giesmę apie kryžių.

Pamąstykite, kaip suprato Jėzaus poreikius Jeruzalės moterys, kurios prie kryžiaus išgyveno dėl Jo? Kaip jūs manote, ar tikėjosi jos išvysti Jį mirusį?

Padėkokite Dievui už tai, kad mirštantį ant kryžiaus Jėzų supo ir palaikė draugai.

Trečiadienis

Perskaitykite Mt 27, 37; Mk 15, 25; Lk 23, 38; Jn 19, 19.

Pamąstykite, kuo, kas buvo pasakyta apie Jėzų, patikėjo Pilotas? Ką rodė užrašas virš Jėzaus galvos: ironiją ar Piloto išpažintį?

Paprašykite suaugusių papasakoti tokių atvejų iš jų gyvenimo, kai jiems pagelbėjo kenčiantis žmogus arba kai jie patys, patirdami sunkumus, kam nors padėjo.

Pasimelskite ir padėkokite Dievui už draugus, kurie palaiko jus. Prašykite Dievo išmokyti jus palaikyti ir paguosti tuos, kurie kenčia.

Ketvirtadienis

Perskaitykite Lk 24, 50–54.

Pagalvokite apie tai, kuo rizikavo Juozapas iš Arimatėjos, kai nusprendė paprašyti Piloto leidimo pasiimti Jėzaus kūną?

Atlikite tai, ką jūs suplanavote pirmadienį, tai pasirūpinti tais, kuriems reikia jūsų pagalbos.

Paprašykite Dievo atsiųsti jums Savo pagalbą ir apdovanoti jus gabumais, kurių prireiks atliekant tai, ką jūs sugalvojote atlikti.

Penktadienis

Suvidinkite šeimos pamaldose sceną, kurioje atvaizduosite išmuktą istoriją.

Pabandykite atsakyti į klausimą, ar žinojo ką nors apie Jėzų nusikaltėlis iki nukryžiovimo, o gal jis įtikėjo į Jį todėl, kad tapo paskutinių Jėzaus gyvenimo valandų ant kryžiaus liudininku?

Pasakykite mintinai savo namiškiams įsimintiną eilutę.

Paprašykite Jėzaus apdovanoti jus jėga, kad galėtumėte rūpintis kitais žmonėmis net tais atvejais, kai patys patiriate stoką.

3 pamoka

DOVANA ANKSTŲ RYTA

Įsimintina eilutė: „Nėra Jo čia, Jis prisikėlė... Moterys sugrįžo nuo kapo ir viską pranešė Vienuolikai ir visiems kitiems“ (Luk 24, 6. 9).

Tyrinėjimo tekstai : Lk 24, 1–12 (žr. Jn 20, 1–9; Mk 16, 1–8).

Pagrindinė mintis: Mes galime drąsiai kalbėti kitiems apie savo viltį amžinuoju gyvenimu todėl, kad Jėzus prisikėlė ir šiandien yra gyvas.

Ar jūs kada nors patyrėte stiprų norą kam nors papasakoti įdomią naujieną, tokį stiprų, kad vos galėjote kentėti ir susivaldyti? Ar ta naujiena buvo apie Jėzų? Skaitydami istoriją, pabandykite įsivaizduoti tą naujieną, kurią pirmiesiems krikščionims taip sunku buvo nutylėti.

Paulius atsisėdo prie lango ir susimąstė žvelgdamas į tekančią saulę.

– O žinai, – tyliai pradėjo jis, – man vis atrodo, kad lygiai tokiu pat metu moterys, kurios sekė Jėzų esant Jam gyvam, nuėjo prie kapo. Sode turbūt vis dar viešpatavo ramybė ir tyla, o rytuose jau ryškėjo horizontas nuo švintančios aušros.

Apaštalo pagalbininkas, išsitiesdamas ant grubaus medinio suolo, negirdimai sujudėjo. Jis kantriai laukė pasakojimo tęsinio. Jam labai patiko klausytis Pauliaus, kai šis pradėdavo pasakoti savo įdomų pasakojimą ar smulkiai ką nors aiškino. Dar jis mėgo rašyti laiškus, diktuojamus apaštalo, per kuriuos jis palaikė ryšį su visur išsklaidytais krikščionių grupelėmis.

– Vargšės moterys! – tęsė Paulius. – Jos tikriausia buvo tokios prislėgtos, tokios liūdnos! Kai kurios iš jų man pasakojo, kad nuo to momento, kai Viešpats buvo nuimtas nuo kryžiaus, jos nepaliko Viešpaties kūno iki tol, kol Jis buvo paguldytas į kapą. Tada jos nuskubėjo į namus, kad paruoštų kvepalų ir tepalų, kad po to, sugrįžusios, pateptų Jį. Tai užėmė daugiau laiko, nei jos tikėjosi: vos tik jos baigė viską paruošti, prasidėjo sabata. Jos visą kitą dieną ilsėjosi, kaip reikalavo Įstatymas. Tačiau jos taip labai troško kuo greičiau eiti prie kapo ir pagaliau patepti kūną, kad neįstengė sulaukti ryto ir, atsikėlusios dar prieš auštant pirmai savaitės dienai, nuėjo, kad atliktų, ką buvo sumaniusios.

Paulius nusišypsojo savo pagalbininkui.

– Jos tikriausia visą laiką verkė, eidamos prie kapo. O kai pasiekė tą vietą ir pamatė, kad akmuo, kuris buvo užritintas už angos, nuristas į šalį, jos net negalėjo įsivaizduoti to, kas, joms nesant, čia įvyko.

Pauliaus pagalbininkas atsakančiai nusišypsojo. Tai buvo pats mėgstamiausias jo pasakojimas ir jam niekada nenusibosdavo klausytis Pauliaus. Jis užmerkė akis ir pabandė mintyse įsivaizduoti tą vaizdą. Tuomet jis labai gyvai pamatė tas moteris, kurios negalėjo patikėti savo akimis. Iš nuostabos atvertomis burnomis, jos netikėtai pamatė du angelus.

Paulius susimąstęs žvelgė pro langą. Į tolius nuskrido jo mintys... Padėjėjas kantriai laukė.

– Ir tuomet jos patebėjo angelus, – tęsė Paulius. – Kokį gailėtingumą ir stebuklą parodė Die-

vas, pasiūsdamas šioms paprastoms moterims dangiškus žinianešius. Ir kaip turbūt džiaugėsi angelai, atlikdami šį dievišką pavedimą. Juk jie buvo visų to siaubingo penktadienio įvykių liudininkai. Jie su skausmu stebėjo, kaip beširdžiai žmonės kankino Dievo Sūnų. Aš manau, jog moterys vos galėjo patikėti tuo, kas galėjo atsitikti jų mylimam Jėzui. Tačiau dabar jos žinojo, kad Jis prisikėlė. Aš manau, kad ši džiugi žinia pripildė angelus nekantrumo – taip jiems norėjosi nuraminti šias geras moteris. O ar tu prisimeni, ką tos moterys tada padarė? – staiga Paulius paklausė draugo.

Jis linktelėjo galva atsakydamas:

– Jos prisiminė tai, ką Jėzus dar anksčiau joms sakė, kad Jis trečią dieną prisikels. Ir dabar jos netikėtai suprato, kad tai, ką papasakojo angelai – tiesa. Jėzus tikrai prisikėlė. Ir tada jos bėgo atgal į miestą, kad papasakotų kitiems mokiniams apie tai, ką jos matė ir išgirdo.

– Teisingai! – sušuko Paulius. – Juk tame visas reikalas. Visa, ką aš darau, darau tik dėl to, kad padėčiau visam pasauliui tai suprasti. Suprasti, kad Kristus mirė už mūsų nuodėmes ir po to prisikėlė iš kapo. Ir tik Jo prisikėlimo dėka mes galime gyventi amžinai. Ir dėl šito aš negailiu jėgų. Būtent dėl to aš vykstu į tolimas šalis. Kažin ar aš atlieku viską, ką norėčiau, bet vis dėlto to siekiu: visai kaip anos moterys, kurios atėjo prie kapo, bet pamatė jį tuščią!

Paulius nusišypsojo ir nusigręžė nuo lango.

– Būtent todėl, kad Kristus mirtis mus visus išlaisvino, visų įtikėjusiųjų nuodėmės atleistos, – jis greitai pažvelgė į savo pagalbininką. – Ar tu gali įsivaizduoti ką nors nuostabesnio? Jis mirė už mus! Jis už viską sumokėjo! Dabar visos mūsų nuodėmės atleistos! Jis padovanojo mums amžinąjį gyvenimą! Mano širdis persipildžiusi dėkingumo!

Padėjęs pakilo nuo suolo ir priėjo prie atverto lango. Jis pažvelgė pro jį ir įkvėpė šviežio rytmetinio oro.

– Ar jūs pasiruošęs dar truputį padirbėti prie savo laiško Korinto krikščionims? – paklausė jis Pauliaus.

Paulius ištiesė kojas ir pasičiupinėjo juosmenį. Apie save jam šįryt vėl priminė varginantis reumatas. Po to Paulius pažvelgė į nekantraujančią savo jaunojo padėjęs veidą ir staiga, su pačiam netikėtu džiaugsmu, pasakė:

– Žinoma! Tuoj pat pradėkime.

Sabata

Perskaitykite pasakojimą „Dovana ankstų rytą“.

Pagalvokite, kodėl pasakojimas būtent taip pavadintas.

Pasidalykite savo įspūdžiais su suaugusiais.

Sekmadienis

Pradėkite mintinai mokyti įsimintiną eilutę.

Įsidėkite į kišenę ir kasdien nešiokitės akmenėlį, kuris jums primins apie Jėzaus prisikėlimą ir apie tą didįjį akmenį, kuris buvo nuritintas nuo kapo, kad prisikėlęs Jėzus galėtų išeiti.

Paprašykite Jėzaus, kad Jis išmokytų jus dalytis žinia apie Jo prisikėlimą su kitais žmonėmis.

Pirmadienis

Perskaitykite Lk 24, 1–12 ir Mt 5, 15.

Pagalvokite apie tai, ar jūs turite dar daugiau galimybių paliudyti aplinkiniams apie Jėzaus auką.

Paprašykite tėvelių žvakidės su žvake, kad galėtumėte ją pasistatyti savo kambaryje kaip prisiminimą apie tą šviesą, kuria jūs turite „šviesti žmonėms“.

Paprašykite Jėzaus, kad Jis jums suteiktų palankią galimybę liudyti apie Jį kitiems žmonėms.

Antradienis

Į vazonėlį pasėkite keletą gėlių sėklų ir neužmirškite jų palaistyti. Pamąstykite apie tai, kuo šios augančios gėlės primena Jėzaus prisikėlimą.

Pagiedokite giesmę apie Jėzaus prisikėlimą, akomponuojant kokiam nors instrumentui.

Padarykite kitam žmogui ką nors malonaus, kad primintumėte jam, jog Jėzus myli jį.

Melskitės, kad jums užtektų drašos kalbėti kitiems žmonėms, jog Jėzus juos myli.

Trečiadienis

Perskaitykite Lk 24, 9–12.

Susiraskite kumščio didumo akmenį. Apčiupinėkite jį, pasverkite rankomis. Po to įsivaizduokite, kad jūs Marija Magdalena. Aprašykite savo jausmus, sąryšyje su Kristaus prisikėlimu, pradedant, pavyzdžiui, taip: „Šis akmuo man primena tą rytą, kai aš radau tuščią Jėzaus kapą...“

Ketvirtadienis

Perskaitykite Ps 22, 23.

Sugalvokite ir nupieškite emblema, kurią būtų galima pakabinti kambaryje, kur susitinka jūsų namų bažnyčia. Jeigu norite, galite ant jos užrašyti biblines citatas arba sugalvoti savąjį šūkį. Jeigu padarysite tokią emblema, paprašykite jūsų namų bažnyčios vadovo leidimo pakabinti ją ten, kur jūs rinksitės susitikimams artimiausias dvi ar tris savaites.

Šlovinkite Jėzų už Jo meilę ir amžino gyvenimo dovaną.

Penktadienis

Suvaidinkite tyrinėjamą biblinę istoriją šeimyninių pamaldų metu.

Pasakykite namiškiams mintinai įsimintiną eilutę.

Perskaitykite Mt 5, 19.

Sudarykite sąrašą iš 4 punktų, kur bus parašyta apie tai, kiek daug dėl mūsų padarė Viešpats, ir papasakokite apie tai savo namiškiams.

Kartu su visa šeima padėkokite Jėzui už viską, ką Jis dėl jūsų padarė.

4 pamoka

DEGINU SAVO SLIDES

Įsimintina eilutė: „Tad eikite ir padarykite Mano mokiniams visų tautų žmones, krikštydami juos vardu Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios, mokydami laikytis visko, ką tik esu jums įsakęs. Ir štai Aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos“ (Mt 28, 19–20).

Tyrinėjimo tekstai: Mt 28, 16–20.

Pagrindinė mintis: Mes pasiruošę visiems papasakoti džiaugsmingą žinią apie Jėzų.

– Šį rytą aš klausiausi radijo, – pranešė Andrius, – ir išgirdau, kaip pastorius pasakojo apie Evangelijos skelbimą indams. Pasirodo, dėka radijo programų, Evangelijos žinios kasdien klausosi daugiau nei 5 milijonai Indijos gyventojų, – Andrius pažvelgė į vaikus. – Pastorius pasakojo, kad

misionieriams pravedus evangelinius susirinkimus, tūkstančiai žmonių išeina į priekį, atsiliepdami į kvietimą pašvęsti savo gyvenimus Dievui. Žmonės trokšta pažinti Dievą! – Andrius patylėjo ir pareiškė: – Šį rytą aš nusprendžiau tapti misionieriumi!

Vaikai susižvalgė. Julius pakėlė ranką ir liūdnai paklausė:

– Ar tai reiškia, kad jūs daugiau nebebūsitate mūsų mokytoju?

Andrius šypsodamasis atsakė:

– Ne, tai reiškia, kad šią vasarą aš dirbsiu misionieriumi. Aš važiuosiu į šiaurę. Juliau, prašau, perskaityk mums Mt 28, 16–20.

Julius surado tekstą ir jį garsiai perskaitė:

– Tad eikite ir padarykite Mano mokinius visų tautų žmones, krikštydami juos vardan Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios.

Andrius pažiūrėjo į mokinius ir ištarė:

– Jau ganėtina seniai aš nusprendžiau tapti misionieriumi. Ir tai, ką aš išgirdau šį rytą, išblaškė visas mano abejones. Aš manau, kad tai Dievas kalbėjo mano širdžiai. Žinote, čia, žemėje, mes darome tiek daug skirtingų dalykų, – tęsė Andrius. – Mes dirbame, linksminamės, randame draugus... Taip lengva užmiršti tai, kas gyvenime yra svarbiausia.

Giedrė neišlaikė ir pamosavo ranka:

– Mano tėtis visada man sako, kad visi daiktai čia, žemėje, yra pasmerkti sudeginimui, ir mes turime kaupti sau turtus danguje.

– Tavo tėtis visiškai teisus, – atsakė Andrius. – Ir aš noriu, kad mes šiandien pamąstytime apie biblinius žodžius, kuriuos Julius mums ką tik paskaitė. Tai buvo paskutiniai Jėzaus žodžiai, kuriais Jis kreipėsi į Savo mokinius prieš tai, kai pakilo į dangų. Šio įvykio išvakarėse Jėzus pasakė mokiniams, kad jie Jį suras ten, kur jie anksčiau praleisdavo daug laiko kartu. Ir štai mokiniai užkopė ant kalvos ir laukė. Aš įsitikinęs, jog jie nekantraudami laukė stebuklingo jų Draugo pasirodymo. Ir tuomet pasirodęs Jėzus padarė juos ir davė nurodymą. Jis pasakė, jog visada bus su jais. Bet nejaugi tik dvylikai mokinių tuomet kalbėjo Jėzus? Ne, ne tik jiems. Jis ir dabar, visais laikais, kreipiasi į visus Savo mokinius. Jis kreipiasi ir į jus, ir į mane. Visi mes esame išrinkti tam, kad skelbtume kitiems žmonėms apie Jėzų. Nieko nėra svarbesnio. Todėl aš nusprendžiau „sudeginti“ savo slides.

Mokiniai atrodė tarsi išmušti iš vėžių, o Andrius nusijuokė:

– Na, ne visiškai. Dalykas tas, jog aš taupiau pinigus, kad galėčiau nusipirkti naujas slides. Bet dabar aš supratau, kad čia, žemėje, kaip kad ir sako Giedrės tėtis, viskas pasmerкта sudeginimui. Todėl aš nepirksiu slidžių, o panaudosiu šiuos pinigus savo misionieriškam darbui šiaurėje. Aš panaudosiu tuos pinigus svarbesniems dalykams, nei nauja pora slidžių.

– O nejaugi blogai nusipirkti naujas slides? – paklausė Tomas.

– Aš šito nesakiau, – atsakė Andrius, – bet kadangi aš laikau didžiule pirmenybe būti išrinktu tam, kad neščiau žmonėms žinią apie Jėzų, tai mano misionieriška kelionė svarbiau, nei naujos slidės.

– Aš sužavėtas! – sušuko Tomas.

– Aš džiaugiuosi, kad galiu dalyvauti nešant žinią apie Dievo meilę visam pasauliui.

– Taip, – pertraukė jį Tomas, – bet aš manau, kad jūs jau esate misionierius. Jūs pasakojate mums apie Dievo meilę. Biblinės pamokos mano mėgstamiausias užsiėmimas šiais metais.

– Tomas teisus, – pasakė Giedrė. – Aš manau, kad mes visi jau dabar galime būti misionieriais. Tik tai kartais mes tai užmirštame.

– Tiksliai, – patvirtino Saulius. – Kartais mes galvojame tik apie tai, kaip patikti aplinkiniams, mums terūpi, ką apie mus galvoja draugai, – ir liūdnai pridūrė: – Norėčiau, kad ir vaikus siųstų į

misionieriškas keliones.

– Puiku! Aš turiu jums puikią žinią: tai įmanoma! – pasakė Andrius. – Yra daugybė galimybių vykti į misionieriškas keliones su visa šeima. Ir, lukterkit, būtent šią vasarą! Mūsų pastorius sakė, kad yra laisvų vietų.

– Aš sutaupiau 450 litų, – pasakė Saulius. – Aš rinkau šiuos pinigus naujam kalnų dviračiui, bet sutinku juos išleisti misionieriškai kelionei.

– Kaip tik aš turiu visą informaciją apie misionieriškas keliones, – pasakė Andrius. – Kas norite gauti kopiją?

Rankas pakėlė visi.

Sabata

Perskaitykite pasakojimą „Deginu savo slides“.

Pasidalykite su tėvais ar draugais įspūdžiais to, ką perskaitėte.

Sekmadienis

Sužinokite viso pasaulio gyventojų skaičių. Po to sužinokite, kiek krikščionių yra visame pasaulyje. Kurią dalį sudaro krikščionys: didesnę ar mažesnę?

Pradėkite mintinai mokytis įsimintiną eilutę.

Melskitės už tuos pasaulio žmones, kurie nieko nežino apie Jėzų.

Pirmadienis

Perskaitykite Mt 28, 16–20.

Atlikite keletą gimnastinių pratimų (pakilokite rankas, pašokinėkite) priešais lango stiklą, kuriame matosi jūsų atvaizdas. Po to atlikite tuos pačius pratimus prieš veidrodį. Pamąstykite:

1. Kaip mano atvaizdas atspindi tai, kaip aš atspindžiu Jėzų savo gyvenime?
2. Ar Jėzaus atspindys manyje labiau panašus į mano atspindį stikle ar veidrodyje?
3. Ką aš galiu padaryti dėl to, kad visame kame atspindėčiau Jėzų?

Paprašykite Jėzaus, kad Jis jums padėtų visada Jį atspindėti savo mintyse, darbuose ir žodžiuose.

Antradienis

Sudarykite sąrašą, įtraukdami šešias galimybes, kaip jūs asmeniškai galite įvykdyti didįjį Kristaus pavedimą, duotą Mt 28, 19–20. Užrašykite šį sąrašą į Biblijos studijų dienoraštį.

Pagalvokite apie tai, kaip jūs šią savaitę galite kam nors papasakoti apie Jėzų. Po to įvykdykite tai, ką sugalvojote.

Pakartokite įsimintiną eilutę.

Pagalvokite, ar liudijimas apie Kristų susideda tik iš to, kad jūs pasakojate apie Jį? Prisiminkite, jog darbai kalba garsiau už žodžius.

Melskitės, kad Dievas duotų jums galimybę šią savaitę kam nors papasakoti apie Jėzų.

Trečiadienis

Perskaitykite 1Pt 3, 15.

Išvardykite liudijimo kitiems žmonėms „švelniai su pagarba“ būdus.

Paskambinkite savo jaunimo vadovui ar pastoriui ir pasiūlykite savo pagalbą kokioje nors Gerosios žinios programoje.

Paprašykite Dievo vadovauti jums, pasirenkant būdą evangelistinėje veikloje.

Ketvirtadienis

Perskaitykite Gal 6, 9.

Išrinkite vieną iš trijų variantų, pasiūlytų žemiau, tą, kuris geriausiai paaiškina apaštalo Pauliaus žodžius:

1. Nepersidirbkite darydami gera kitiems.
2. Nepervarkite darydami gera kitiems.
3. Nenuveskite savęs iki išsekimo, darydami gera.

Paklauskite suaugusiųjų apie tuos žmones, kuriems jie liudijo apie Kristų.

Paprašykite Jėzaus pagalbos, kad niekada nepavargtumėte pasakoti apie Jėzų kitiems žmonėms.

Penktadienis

Šeimos pamaldose aptarkite: Jeigu Jėzus pasirodytų jums, kaip pasirodė Savo mokiniams, kokius 3 klausimus Jam užduotumėte?

Pasižymėkite 3 žmones, kuriems šią savaitę galėtumėte paliudyti apie Jėzų.

Namiškiams mintinai pasakykite įsimintiną eilutę.

Pasimelskite dėl galimybės pasakoti visiems žmonėms apie Jėzų tokiu būdu, kuris padėtų jiems priartėti prie Jo.

5 pamoka

AŠ TIKIU

Įsimintina eilutė: „Jėzus sužinojo, kad jie buvo išvarę jį lauk, ir susitikęs paklausė jį: Ar tiki Žmogaus Sūnų? ...Žmogus sušuko: “Tikiu, Viešpatie!” – ir parpuolęs pagarbino Jį“ (Jn 9, 35.38).

Tyrinėjimo tekstai: Jn 9 sk.

Pagrindinė mintis: Mes garbiname Jėzų, kai tikime.

Kažkoks žmogus dėl jūsų padarė tiek daug gero, kad jūs visiškai juo tikite ir pasitikite net tada, kai kitiems žmonėms tas žmogus nepatinka. Ar jūs susidūrėte su tuo savo gyvenime? Taip, aklas gimęs žmogus, kurį išgydė Jėzus, stebėjosi fariziejų netikėjimu tuo, kad Jėzus buvo Tuo, Kuo Save vadino. Galų gale, juk Jis ką tik grąžino jam regėjimą!

Žydų vadovų įžeidinėjimai vis dar skambėjo mokinių ausyse, kai jie kartu su Jėzumi paliko šventyklą. Kodėl Jėzus prieštarauja vadovams? Nejaugi Jis nesupranta, kad Jam reikalingas jų palaikymas, jeigu Jis nori tapti karaliumi? Jėzus, bandydamas Savo mokinius išvaduoti nuo jų liūdnujų minčių, sulėtino žingsnį ir sustojo priešais aklą žmogų, prašantį mokinius išmaldos. Vienas iš mokinių paklausė: „Mokytojau, kas nusidėjo, jis ar jo tėvai?“

Dauguma žydų tikėjo, kad bet kokia negalia ar liga buvo Dievo bausmė už nuodėmes. Jei vaikas gimdavo nepilnavertis, žmonės tikėjo, kad jo tėvai padarė kažką pikta, ir Dievas nubaudė jų vaiką. Kai žmogus susirgdavo, tai jo draugai tikėjo, kad jis nusidėjo, todėl Dievas jam pasiuntė kančią.

„Niekas, – atsakė Jėzus. Norėdamas paaiškinti mokiniams, kad liga ir nelaimės neateina iš Dievo, Jis tęsė: – Bet tai dėl to, kad per jį pasireikštų Dievo darbai“ (Jn 9, 3).

Po to mokiniai pamatė, kad Jėzus daro tai, ko Jis paprastai niekada nedarė, kai ką nors išgydydavo. Jis pasilenkė prie žemės ir spjovė. Paskui Jis tai padarė dar kartą ir dar, paskui paruošė iš to kažkokią purvo masę. Tikriausia akklasis nustebo iš netikėtumo, kai pajuto, jog Jėzus patėpė jam akis kažkokiu purvu. Po to jis išgirdo: „Eik prie Siloamo tvenkinio ir nusiprausk“.

Galbūt šitas žmogus net ir neketino prašyti Jėzaus, kad jį išgydytų, bet atsistojo ir nuėjo prie Siloamo tvenkinio, kad nusiplautų purvą nuo savo akių.

Įsivaizduokite, kaip jis, nusiprausęs vandeniui, lėtai atmerkia akis. Šviesa! Jis mato saulę, kurios spinduliai atsispindi vandens paviršiuje. Jis mato savo pirštus, jis apžiūri savo nagus, perkelia žvilgsnį nuo riešo iki peties, po to į savo kojas, į skarmalus, kuriais vilki, į žmones, kurie spokso į jį, į jų veidus, plaukus; jis mato jų iš nuostabos išpūstas akis ir pražiotas burnas. Visi žmonės nustebę žiūri į jį. „Aš matau! – jis šokinėja iš džiaugsmo. – Aš matau! – šaukia jis. – Ei, pažiūrėkite į mane! Aš matau!“ Jis niekuomet anksčiau nematė kelio, vedančio į namus, ir dabar, grįždamas, kiekvienam šaukia: „Aš matau!“ Jo kaimynai pirmiausia išgirdo pažįstamą balsą, o paskui pamatė jį, einantį gatve. „Ar tai ne tas, kuris sėdėjo gatvėje ir prašė išmaldos?“ – kažkuris pasakė. „Ne, abejoju, kad tai jis, – atsakė kitas, – nors labai panašus“. Tačiau pats akklasis elgeta greitai nutraukė sąmyšį. „Tai aš! Bet dabar jau matau!“ „Bet kaip tai įvyko?“ – visi klausė. Ir tada jis visiems pasakojo viską, kaip buvo. Jie nuvedė elgetą pas žydų vadovus, kur jam dar kartą teko papasakoti tą stebuklingą pasakojimą. Fariziejai iš karto išreiškė nepasitenkinimą, todėl, kad tai įvyko savaitos dieną. Jų neįaudino tai, kad buvęs akklasis dabar jau mato, bet juos įaudino tik tai, kad Jėzus pažeidė įsakymą. „Ne iš Dievo šitas žmogus, – ištarė jie nuosprendį, – todėl, kad nešvenčia savaitos.“ Tačiau kiti fariziejai sakė: „Kaip nusidėjėlis gali daryti tokius stebuklus?“ Šis klausimas suskirstė fariziejus į dvi priešingas grupes.

Pagaliau jie vieningai priėjo išvados, kad reikia pašaukti šito žmogaus tėvus ir paklausti, ar jis tikrai gimė aklas. Jo tėvai pasakė: „Taip, tai mūsų sūnus. Mes žinome, kad jis gimė aklas, bet kaip praregėjo, nežinome. Klauskite jo paties. Jis jau pakankamai suaugęs, kad galėtų už save atsakyti.“ Žydai vadovams bijojo papasakoti apie šį įvykį, nes žinojo, jog tautos vadovai juos atskirs nuo šventyklos, jeigu jie nors žodeliu palaikys Jėzų. Tada fariziejai antrą kartą paskelbė buvusiam neregiiui: „Atiduok garbę Dievui, nes mes žinome, jog Jėzus – nusidėjėlis.“

„Aš nežinau, ar Jis nusidėjėlis, – atsakė žmogus. – Bet tikrai žinau, kad aš buvau aklas, o dabar regiu.“ „Mes net nežinome, iš kur atėjo tas tavo geradarys“, – pareiškė fariziejai. „Tai ir nuostabiausia, kad jūs nežinote, iš kur Jis atėjo. O juk būtent Jis gražino man regėjimą. Jeigu Jis būtų ne iš Dievo, nebūtų galėjęs to padaryti.“

„Kaip tu drįsti mus mokyti?“ – užriko fariziejai ir išvijo jį lauk.

Kai Jėzus išgirdo, kad išgydytą žmogų atskyrė nuo sinagogos, tai suskubo jį susirasti: „Tu tiki Dievo Sūnų?“ – paklausė jo Jėzus.

„O kas Jis? Papasakok man apie Jį, kad aš įtikėčiau“, – paprašė žmogus.

„Tai Aš!“

Žmogus pažvelgė į Jėzaus veidą, po to suklupo prie Jo kojų ir sušuko: „Taip! Aš tikiu!“ Visą miestą apskriejo žinia apie šį netikėtą įvykį ir daugybė žmonių įtikėjo į Jėzų.

Sabata

Perskaitykite pasakojimą „Aš tikiu“.

Pasidalykite savo įspūdžiais su suaugusiais.

Sekmadienis

Pradėkite mokytis įsimintiną eilutę.

Nupieškite porą akių su storais akinių rėmais – šalia rėmelių parašykite įsimintiną eilutę. Pastatykite savo piešinį kur nors matomoje vietoje, kad jūs greičiau įsimintumėte įsimintiną eilutę.

Paprašykite Dievo, kad Jis jus apdovanotų dvasiniu regėjimu, kad aiškiai matytumėte Dievo darbus.

Pirmadienis

Perskaitykite Jn 9, 1–12.

Prisiminkite, ką jūs mėgote daryti su purvu, kai dar buvote vaikas.

Pagalvokite, kodėl Jėzus išgydė šį neregį tokiu neįprastu būdu? Kaip jūs galvojate, kaip Jis pažeidė sabatos įsakymą?

Nulipdykite iš molio ar iš žemių ką nors tokio, kas jums primintų gydančią Jėzaus galią.

Dėkokite Dievui maldoje už Jo gydančią jėgą, parodytą jūsų gyvenime.

Antradienis

Perskaitykite Jn 9, 13–34.

Apeikite savo namą užmerktomis akimis.

Pagiedokite mėgstamiausią sabatos giesmę užmerktomis akimis, įsijausdami į jos žodžių prasmę.

Pagalvokite, ko jums labiausiai trūktų, jeigu prarastumėte regėjimą? Ką pirmiausia jūs norėtumėte pamatyti, jeigu žinotumėte, kad jums gražins regėjimą?

Dėkokite Dievui už tai, kad jūs galite matyti.

Trečiadienis

Perskaitykite Jn 9, 35–41.

Pasikartokite įsimintiną eilutę.

Suraskite bibliinių istorijų apie Siloamo tvenkinį.

Pagalvokite, ką omenyje turėjo Jėzus, pavadindamas fariziejus aklais?

Paprašykite Dievo padėti jums liudyti apie jūsų tikėjimą Juo tiems, kurie yra „akli“.

Ketvirtadienis

Pagalvokite, koks buvo fariziejų dvasinis regėjimas, palyginus su vėl atgavusio fizinį regėjimą aklo elgetos.

Pakalbėkite su suaugusiais apie dvasinį regėjimą. Nustatykite, kokio laipsnio jis yra pas jus: 100% (tobulas), 50% (reikalauja koregavimo), 10% (faktiškai aklumas).

Sudarykite konkrečių veiksnių planą, kaip pagerinti jūsų dvasinį regėjimą. Sudarinėdami planą, įvertinkite savo galimybes.

Padėkokite Dievui už tai, kad Jis gelbėdamas mus išgydo ir fiziškai, ir dvasiškai.

Penktadienis

Vakarinėse šeimos pamaldose aptarkite su namiškiais istoriją apie išgydytą aklą žmogų.

Pasakykite įsimintiną eilutę.

Paaiškinkite, kodėl jūs tikite Jėzumi? Kokią pačią svarbiausią permainą jūsų gyvenime padarė tikėjimas Juo? (Tegul kiekvienas šeimos narys atsako į šiuos klausimus šeimyninių pamaldų metu).

Giedokite Dievui Jėzų šlovinančias giesmes.

KAS AŠ TOKS?

Įsimintina eilutė: „Kad Jėzaus vardui priklaupytų kiekvienas kelis danguje, žemėje ir po žeme ir kiekvienos lūpos Dievo Tėvo šlovei išpažintų: „Jėzus Kristus yra Viešpats!“ (Fil 2, 10–11)

Tyrinėjimo tekstai: Mt 16, 13–20.

Pagrindinė mintis: Mes garbiname Jėzų, kai pripažįstame Jį mūsų gyvenimo Viešpačiu.

Galbūt jūs visą gyvenimą laikėte save krikščionimis. Jūsų tėvai nuolatos veddavosi jus į bažnyčią ir jūs reguliariai lankydavote Sabatos mokyklą. Jūs mintinai žinote daug bibliinių tekstų ir giesmių. Jūs labai mylite Jėzų. Bet štai – kartą jums užduodamas klausimas: kodėl jūs tikite, kad Jėzus yra Dievo Sūnus? Kaip jūs atsakysite į šį klausimą? Pats Jėzus uždavė mokiniams tokį klausimą. Kaip jūs galvojate, ką jie atsakė?

„Viskuo buvo kalti tie bjaurūs šnipai“, – galvojo Petras, žengdamas keliu paskui Jėzų. Visą laiką, kol Jėzus buvo Galilėjoje, sinedrionas pas Jį siuntė savo slaptuosius agentus, darydamas Jo gyvenimą nepakeliamą. Dėl to jiems vėl teko vykti į kelionę. Šį kartą jie pasuko į Pilypo Cezarėją. Eiti liko visai nebe daug, viso keletas kilometrų. Petrui ėmė skaudėti kojas. Gerai, kad jie beveik pasiekė norimą vietą.

„Aha!... – atsiduso Andriejus. – Atrodo, Mokytojas ruošiasi truputį pailsėti.“

„Kaip tik laiku“ – sumurmėjo Petras.

Jėzus išsuko iš dulkėto kelio ir per žaliuojančią pievelę pasuko prie vandens, kur augo medžiai. Taip, būtų neblogai pasėdėti pavėsyje, atsigerti vandens ir atvėsinti pavargusias kojas.

Jėzus atsisėdo ant žolės ir nusiavė sandalus.

„Tai būtent tai, apie ką aš svajojau“, – pagalvojo Petras.

Jėzus pritariamai jam nusišypsojo, lyg būtų perskaitęs jo mintis. Nusišypsojo ir Petras. Jam patiko galvoti apie tai, kad kartais Mokytojas žino jo mintis. Taip, dažniausia jam tai patinkdavo. Bet kartais tai aiškiai atvesdavo jį į sumišimą. Petras pasekė Jėzaus pavyzdžiu ir nusiavė sandalus. Jis įbrido į negilų upelį ir sustojo šalia Jo.

„Eikš pas mane, Adriejau!“ – Petras pašaukė brolių.

„Ne, aš per daug senas, kad lipčiau į brastą“, – atsiliepė Andriejus iš tos vietos, kur jis sėdėjo atsirėmęs į medį.

Petras pažiūrėjo į prisimerkusį brolių ir padaužiška kibirkštėlė blykstelėjo jo akyse. Jis prisėmė pilnas rieškučias vandens, ant pirštų galų perbėgo pievelę ir išliejo vandenį ant Andriejaus galvos.

Andriejus iš karto atsimerkė. Minutę jis garsiai reiškė savo nepasitenkinimą, šluostydamasis veidą rankovės kraštu. Bet po to jis nusijuokė ir sumurmėjo: „Geriau nesugalvosi. Labai tau ačiū.“ Jėzus perkirto pievelę ir priėjo prie mokinių, kurie ilsėjosi pavėsyje. Jis taip pat atsisėdo. Po to išsitiesė visu ūgiu ant žolės ir ėmė žiūrėti į dangų. Mokiniai nesitikėjo, kad Jėzus dabar užduos klausimą: „Kuo Mane, Žmogaus Sūnų, laiko žmonės?“

„Aš girdėjau, – pradėjo Tomas, – kaip žmonės Tave vadina Jonu Krikštytoju“. „O aš girdėjau, žmonės kalba, kad Tu – Elisas“, – atsakė Jonas. „Jeremijas, – pasakė Matas, – kai kas iš liaudies galvoja, kad Tu – Jeremijas“. Jokūbas atsikosėjo: „Ir daugelis sako, kad Tu – vienas iš pranašų“.

Jėzus atsiduso. Visi šie atsakymai patvirtino, kad žmonės Jį laiko didžiu žmogumi ir tiek. Žmonės atsisakė pripažinti, kad Jis – Dievas. Jėzus pasuko galvą ir pažiūrėjo į draugus. „O jūs ką pasakysite? Kas Aš toks?“

Mokiniai susižvalgė. Po to kažkodėl visi žvilgsnius nukreipė į Petrą. Jis galėjo atsakyti už

visus, todėl jis ir atsakė: „Tu – Mesijas, gyvojo Dievo Sūnus“.

Jėzus atsirėmė ant alkūnės ir nusišypsojo Petriui.

– Palaimintas tu, Petrai, nes dangiškasis Tėvas tau tai apreiškė. Žmogus negalėjo to tavęs išmokyti.

Po to Jėzus paaiškino Savo draugams, jog supratimas to, kas Jis yra – raktas į Dangaus karalystę.

Niekas negali patekti į Dangaus karalystę, jeigu nepatikės tuo, kad Jėzus yra Dievas, kad Jis numirė už visų žmonių nuodėmes, kad Jis prisikėlė išgelbėti įtikėjusių į Jį.

Jėzus įdėmiai pažiūrėjo į tolį. Dar tiek daug buvo to, ko Jis turėjo išmokyti šituos žmones – Savo geriausius draugus žemėje. Tačiau praeitą kartą jie taip ir nesuprato, kas turi įvykti artimoje ateityje. Jis turėjo jiems viską paaiškinti. Jis turėjo papasakoti Savo mokiniams apie tai, kad Jis eis į Jeruzalę ir ten kentės nuo žydų vadovų, kunigų ir Rašto aiškintojų rankų. Apie tai, kad Jį nukryžiuos ir kad Jis mirs pačia žiauriausia mirtimi. Bet mokiniai turi prisiminti tai, kad Jis trečią dieną prisikels.

Jėzus kurį laiką patylėjo. Klausydamas neįkyraus paukščių čiulbėjimo, Jis susikaupė mintyse, o po to apie visa tai ėmė pasakoti Savo mokiniams.

Sabata

Perskaitykite pasakojimą „Kas Aš toks?“

Savo įspūdžiais pasidalykite su suaugusiais.

Sekmadienis

Pagalvokite, kodėl Petras, teisingai pavadinęs Jėzų gyvojo Dievo Sūnumi, tris kartus išsižadėjo Mokytojo teismo metu (Mt 26, 69–75)?

Pradėkite mintinai mokytis įsimintiną eilutę.

Paprašykite Jėzaus, kad Jis padėtų jums pasišvęsti arba naujai pašvęsti Jam savo gyvenimą.

Pirmadienis

Perskaitykite Mt 16, 13–20.

Paprašykite mažiausia tris suaugusius žmones atsakyti jums, kas yra Jėzus. Užrašykite jų pasisakymus ir pagalvokite, kuo jie panašūs ir kuo skiriasi. Kuriuos iš šių atsakymų jūs laikote teisingiausiais?

Prisiminkite tai, kaip jūs priėmėte Jėzų kaip savo Viešpatį.

Padėkokite Jėzui už tai, kuo Jis yra dėl jūsų.

Antradienis

Pagalvokite apie tą gausią minią žmonių, kuri „garbina“ profesionalių sportininkų komandas, ir apie tai, kaip jie elgiasi, stebėdami sportines varžybas. Ką jie daro, kad palaikytų savo mėgiamą komandą? Ar mes turime kažką panašaus daryti garbindami Dievą?

Įsivaizduokite, kad esate vienas iš Jėzaus mokinių ir aprašykite savo Biblijos studijų dienoraštyje įvykius, apie kuriuos kalbama Mt 16, 13–20. Aprašykite tai, ką jūs galvojate ir jaučiate.

Pasakykite maldoje Dievui, kad jūs norite Jį garbinti taip, kad Jį išaukštintumėt.

Trečiadienis

Pamąstykite apie tai, ar yra jūsų gyvenime kas nors, kas galėtų jums trukdyti garbinti Jėzų.

Šią savaitę padovanokite kam nors raktą, kurį jūs padarėte per Sabatos mokyklos užsiėmi-

mą. Jeigu jūs tokio rakto padaryti nesugebėjote, tai prisiminkite tuos žmones, kurie nežino, jog Jėzus yra Viešpats, ir papasakokite jiems apie tai.

Paprašykite, kad Jėzus padėtų jums palikti viską, kas trukdo jums Jėzų padaryti pačiu svarbiausiu jūsų gyvenime.

Ketvirtadienis

Perskaitykite 2Pt 3, 18.

Sugalvokite 3 būdus, kaip jūs galėsite pasitarnauti Jėzui per ateinančias 24 valandas. Vykdydami šią užduotį, būkite kūrybingi.

Išeikite pasivaikščioti ir nustatykite, kaip gamta mums kalba, kad Jėzus, jos Kūrėjas, yra Viešpats.

Bibliinių istorijų žemėlapyje suraskite Pilypo Cezarėją.

Maldoje pašvęskite savo gyvenimą Jėzui kaip jūsų Viešpačiui.

Penktadienis

Atlikite (pagiedokite arba pagrokite) šeimos pamaldose jūsų mėgstamiausią šlovinimo giesmę.

Pasakykite namiškiams įsimintiną eilutę.

Pavaizduokite įsimintiną eilutę piešiniu (tegu tai padaro kiekvienas šeimos narys).

7 pamoka

IŠKILMINGAS JĖZAUS ĮŽENGIMAS

Įsimintina eilutė: „Iš priekio ir iš paskos einančios minios šaukė: Osana Dovydo Sūnui! Garbė Tam, kuris ateina Viešpaties vardu! Osana aukštybėse!“ (Mt 21, 9).

Tyrinėjimo tekstai: Mt 21, 1–11.

Pagrindinė mintis: Mes galime aktyviai dalyvauti pamaldose.

Ar jums teko dalyvauti pamaldose, kuriose šimtai ar tūkstančiai žmonių garbina ir šlovina Dievą? Kiekvienas žmogus aktyviai dalyvauja šitame tarnavime. Ar tai ne nuostabu? Jeigu jūs nieko panašaus niekada nematėte, tai pasiklausykite, kas įvyko, Jėzui įžengus į Jeruzalę.

Visur viešpatavo neįprastas sujudimas. Jėzus apžvelgė minią, kuri spaudėsi prie Jo. Tai buvo didžiulė minia, žmonių buvo žymiai daugiau nei įprastai. Galbūt tai buvo Paschos metu, todėl kiekvienas, kas galėjo, atėjo į Jeruzalę. Jonas pažvelgė į Jėzų ir pastebėjo, kad Jis taip pat jautė jaudulį. Jėzus nusišypsojo Jonui. „Jonai, – švelniai pasakė Jėzus. – Aš noriu, kad tu dėl Manęs kai ką padarytum.

Nueikite į Betaniją. Ten pamatysite pririštą asilę su asiliuku. Prašau, atriškite juos ir atveskite pas Mane.“

Jonas nustebo, išgirdęs tokį prašymą, o Jėzus tęsė: „Jeigu kas nors trukdys jums, sakykite, kad jie reikalingi Viešpačiui“.

Įvairios mintys kirbėjo Jono galvoje. Jis pirmą kartą išgirdo, kad Jėzus Save pavadino Viešpačiu. Jis prisiminė žinomą pranašystę, kurią jam dar vaikystėje buvo tekę girdėti: „Pasakykite Siono dukteriai: štai atkeliauja tavo Karalius. Jis nuolankus, Jis joja ant asilės, lydimas asilaičio, nešulinio gyvulio jauniklio.“ Nejaugi šiandien Jėzus paskelbs Save žydų karaliumi? Nejaugi šiandien ta diena, kurios laukė visa Izraelio tauta? Jeigu taip, tai Jėzus jam, Jonui, suteiks ypatingą vietą Savo naujoje Karalystėje. Jono kūnas nuėjo pagaugais.

Jis apsidairė aplinkui ir pamatė Tada. Jonas per minią prasibrovė prie jo ir patapšnojo jam

per petį. „Mokytojas davė mums užduotį“, – pašnibždėjo jis. Jonas ir Tadas išėjo į pagrindinį kelią ir pasuko į kaimą. „Tu sakai, kad Jis liepė paprasčiausiai atrišti ir atvesti asilę ir asiliuką? – paklausė Tadas. – Atrišti nepaprašius leidimo?“

„Taip! – linktelėjo galva Jonas. – Būtent tą Jis ir pasakė. Tu žinai, kaip elgiasi karaliai. Jie turi teisę paimti viską, ko jiems reikia, o taip pat viską, ko jie nori. Aš manau, kad šiandien Jėzus paskelbs Savo Karalystę. Manau, Jis tikrai ruošiasi tai padaryti!“ Tadas įdėmiai pažiūrėjo į Joną, o po to sušuko: „Aš tikiuosi, kad tu teisus!“

Du draugai greitai surado asilę su asiliuku. Kaip kad ir sakė Jėzus, jie buvo pririšti tame kaime prie namo. Kai Jonas paėmė virvę, kad galėtų atrišti asilę, šeimininkas išėjo iš namo: „Kodėl tu atriši mūsų asilę?“ – paklausė jis.

Jaudindamasis Jonas pakartojo tuos žodžius, kuriuos jam sakė Jėzus: „Jos reikia Viešpačiui.“ Išgirdęs šiuos žodžius, šeimininkas su džiaugsmu atrišo savo gyvulius ir pats drauge su Jonu ir Tadu patraukė į Jeruzalę, kad pamatytų Jėzų.

Mokiniai priėjo prie Jėzaus, Jis jų jau laukė. Minia dar labiau padidėjo ir buvo dar triukšmingesnė.

Jonas pažiūrėjo į Tada, lyg būtų norėjęs pasakyti: „Na, ką aš sakiau? Turi kažkas labai svarbaus įvykti.“

Jonas ir Tadas užklojo ant asilės savo apsiaustus. Negerai Mokytojui joti be balno. Jonas galvojo, kad jis turės laiko dėl Jėzaus paruošti kažką labiau patogaus. Jeigu tik jis būtų žinojęs. Žmonės minioje taip pat nusivilkę savo apsiaustus ir klojo jais kelią prieš Jėzų. Kiti skynė palmių šakeles ir jomis klojo kelią.

Žmonės pradėjo šaukti: „Osana! Osana! Garbė Dievo Sūnui! Garbė Tam, kuris ateina Viešpaties vardu! Osana aukštybėse!“

Jonas dar įdėmiau ėmė dairytis aplinkui. Jis buvo nustebęs, kadangi daugelis žmonių minioje buvo jam pažįstami. Jis matė žmones, kuriuos Jėzus išvadavo iš piktųjų dvasių, žmones, kuriems gražino regėjimą, išgydė nuo raupsų, luošumo ir daugelio kitų ligų. Žmonės, kuriems Jėzus gražino gyvastį. Ir kiekvienas, kurį jis galėjo matyti, šoko arba šaukė iš džiaugsmo. Tai buvo didingas Karaliaus įžengimas į miestą!

Jonas iš puikybės užrietė nosį. Pagaliau žmonės pamatys, kas toks yra Jėzus – Mesijas, žydų Karalius. Jono kojos taip pat norėjo šokti. Jis aukštai pakėlė galvą ir nusišypsojo. Jonas tryško džiaugsmu, jėga ir laukimu. Tuomet jis pakėlė rankas į dangų ir drauge su minia šaukė: „Osana! Osana! Osana!“

Sabata

Perskaitykite pasakojimą „Iškilingas Jėzaus įžengimas“.

Pasidalykite savo įspūdžiais su tėvais arba draugais.

Sekmadienis

Nusilauškite nedidelę medžio šakelę ir pamerkite ją į vandenį, kad visą savaitę ji jums primintų apie tai, kad garbinti Dievą galima įvairiais būdais.

Išmokite mintinai įsimintiną eilutę.

Paprašykite Dievo, kad Jis jums parodytų skirtingus būdus, kuriais galima tarnauti Jam.

Pirmadienis

Perskaitykite Mt 21, 1–11.

Paklauskite suaugusiųjų, ką reiškia žodis „osana“ (žydiškas žodis, reiškiantis „išgelbėjimą“, kurį naudoja šlovinimui).

Pamąstykite apie asilės šeimininką. Ar jis buvo pasiruošęs atiduoti savo gyvulius tarnauti Dievui?

Savo Biblijos studijų dienoraštyje užrašykite tris būdus, kaip galima kuo nors pasidalyti su kitais žmonėmis, kurie bus priimti Dievo, kaip tarnavimas Jam.

Paprašykite Dievo, kad jums padėtų pasidalyti kuo nors su artimaisiais, kas pašlovins Jį.

Antradienis

Simfonijos (Abécélinė Biblijos rodyklė) pagalba suraskite dar tris Senojo Testamento pranašystes apie Mesiją, be to, kad Jėzus įžengs į Jeruzalę jodamas ant asilės (Zch 9, 9).

Pagalvokite, koks buvo žmonių atsakymas į klausimą: „Kas Jis?“ (Mt 21, 10–11).

Kuo skyrėsi liaudies atsakymai nuo Petro atsakymo į užduotą klausimą: „Kuo jūs Mane laikote?“ (Mt 16, 15).

Padėkokite Dievui už aiškiai suprantamas pranašystes apie Jo greitą atėjimą.

Trečiadienis

Nupieškite Jėzaus kelionės žemėlapij arba iškilmingo Jėzaus įžengimo į Jeruzalę paveikslą.

Pagalvokite apie žmones, kurie klojo savo drabužius prieš Jėzų, kuris joja raitas ant asilės. Išrinkite ką nors iš savo drabužių ir pagalvokite, kaip jūs galite tai panaudoti, kad pasitarnautumėte Dievui.

Sugiedokite jūsų mėgstamą giesmę, kurioje yra žodis „osana“, arba parašykite savo.

Paprašykite Dievo, kad Jis jums duotų drąsos dalyvauti tarnavime Jam.

Ketvirtadienis

Pagalvokite, kodėl žmonės taip norėjo suruošti malonų Jėzaus įžengimą į Jeruzalę? Ar jie laukė kažko, kas taip ir neįvyko?

Perskaitykite Lk 19, 37–40.

Pagalvokite, kas šituose tekstuose kalbama apie tai, kad reikia dalyvauti tarnavime Dievui?

Pašlovinkite Dievą už Jo didingumą, nes jeigu ne mes, tai „akmenys šauks“ šlovindami Jį.

Penktadienis

Užrašykite savo šlovinimo žodžius (panašius į žodį „osana“) ant vėliavos arba plakato, kad jūs prisimintumėte apie Dievo meilę jums.

Drauge su šeima perskaitykite Apr 14, 7. Atsakykite į šio teksto pagrindinę mintį, kodėl mes turime garbinti Dievą?

Savo Biblijos studijų dienoraštyje užrašykite keletą priežasčių, kodėl Dievas vertas garbinimo.

Pasakykite namiškiams įsimintiną eilutę.

Padėkokite Dievui už visas palaimas, kurias jūs gaunate, garbindami Jį.

8 pamoka

APSIGINKLUOJANT DIEVO GINKLAIS

Įsimintina eilutė: “Todėl imkitės visų Dievo ginklų, kad galėtumėte piktąją dieną pasipriešinti ir visą nugalėję, išsilaikyti“ (Ef 6, 13).

Tyrinėjimo tekstai: Ef 6, 10–18.

Pagrindinė mintis: Mes tarnaujame Dievui, kai apsiginkluojame Jo ginklais.

Ar jūs kada nors jautėte, jog šėtonas rado jūsų silpną vietą, kad gundydamas atskirtų jus nuo Dievo? Kokių būdu mes galime priešintis šiems nuolatiniams šėtono išpuoliams? Pabandykite įsivaizduoti, kad mes vėl esame Andriaus pamokoje ir pasiklausykime, ką jis apie tai galvoja.

– Kas tai? – paklausė Tomas.

– O jį ką tai panašų? – atsakė Andrius.

Tomas nusprendė nebūti sąmojingas, kad nesuklystų.

– Aš nežinau, – jis pasakė.

Pagaliau Andrius baigė piešti ant lentos. Jis padėjo kreidą ir į nosinę nusišluostė rankas.

– Ar kas nors žinote, kas tai per gyvūnas? – paklausė jis.

– Driežas? – paklausė Saulius.

– Na, gerai, aš išvaduosiu jus iš šitų kančių, – atsakė Andrius. – Jūs jau žinote, kad aš ne pats geriausias dailininkas pasaulyje. Tai gyvūnas, kurio jūs anksčiau niekada nematėte, – Jis su šypsena pažiūrėjo į vaikus. – Tai vėžlys be kiauto.

– Keista, kaip aš iš karto nesupratau, – ištarė Tomas.

Vaikai pradėjo juoktis.

– Tai štai, tęsė Andrius, – kas iš jūsų matė vėžlį be kiauto?

Visi vaikai tylėjo.

– O kodėl jūs niekada nematėte vėžlio be kiauto?

– Nes vėžlys negali išgyventi be kiauto!

– Taip, būtent, negali, – sutiko Andrius. – Vėžlys – labai silpnas, mažas gyvūnas. Jis lėtas ir bejėgis. Jis visiškai priklausomas nuo savo kiauto, nes jis apsaugo jo kūną nuo visų pavojų.

Andrius akimirksniu nutilo ir nužvelgė klasę.

– Ir tai mane dar labiau įtikino, kad žmonės labai panašūs į vėžlius.

Tomas ir Saulius susižvalgė. O Andrius atskleidė Bibliją ir pradėjo skaityti: „Todėl imkitės visų Dievo ginklų, kad galėtumėte piktą dieną pasipriešinti ir visa nugalėję, išsilaikyti“. Jis pažiūrėjo į vaikus ir paklausė:

– Ar kuris nors prisimenate, ką Biblija sako apie šėtoną? Jis vaikšto aplink...

– Aš šinau! Aš žinau! – pakilo Sauliaus ranka. – kaip riamojantis liūtas, ieškodamas ką praryti.

– Teisingai! – sušuko Andrius. – Mums iš karto iškyla šis vaizdas, ar ne taip? O dabar perskaitysime eilutę iki pabaigos: „Mes grumiamės ne su krauju ir kūnu, bet su kunigaikštystėmis, valdžiomis, šių tamsybių pasaulio valdovais ir dvasinėmis blogio jėgomis dangaus aukštumose“. Kokį vaizdą jūs matote?

– Taip. skamba baisokai, – lėtai ištarė Tomas. – Aš manau, tai reiškia, kad velnias ir piktieji angelai yra daug stipresni už mus. Aš apie tai niekada anksčiau negalvojau. Nejaugi tai tiesa?

– Tai būtent tai, ką mums sako Biblija, – atsakė Andrius. – Biblija sako, kad mes nesame lygūs šėtonui. Mes panašūs į mažus vėžliukus be kiauto.

– Tačiau Dievas duoda mums ginklą! – įsiterpė Giedrė. – Jis duoda apsaugą.

– Teisingai! – sutiko Andrius. – Ir Dievo apsauga mus visiškai uždengia. Jis mums duoda apsaugą kaip šalną, kad apsaugotų mūsų galvą, teisumą kaip šarvus kūnui, tiesą kaip tvirtą juosmenį. Dievas apsaugo net mūsų kojas, jeigu mes esame pasiruošę nešti Gerąją žinią žmonėms apie Kristų. Jis nepalieka nei vienos kūno dalelės, kuriai gresia pavojus. Atsiverskite laiško Ezečiam 6 skyrių ir perskaitykite, ką Dievas duoda mums vietoj kardo.

– Aš radau! – aplenkęs visus sušuko ir ėmė skaityti Tomas. – „Visais atvejais pasiimkite tikėjimo skydą, su kuriuo užgesinsite visas ugningas piktojo strėles“.

– Šitas tekstas mums kalba apie tai, kaip šėtonas į mus svaido ugnines strėles, – pastebėjo

Andrius. – Jis nekalba apie tai, kad šėtonas turi valdžią, bet kalba apie tai, ką jis daro. Bet kad mus apsaugotų, Dievas mums duoda kardą. Tai kažkas panašaus į dvigubą apsaugą nuo priešų – šarvus ir kardą. Pagalvokite, koks siaubingas būtų mūsų gyvenimas, jeigu mes neturėtume Dievo ginklų!

– Mes net neturėtume galimybės apsaugoti save nuo velnio, – pasakė Giedrė. – Mano tėtis sako, kad šėtonas nori sunaikinti kuo daugiau žmonių.

– Taip, tai tiesa, – pasakė Andrius. – Ir todėl aš norėčiau jums priminti, kad mes esame tarsi kare. Ir jeigu mes pasitikėsime tik savo jėgomis ir sugebėjimais, tai visuomet patirsime absoliutų pralaimėjimą kovoje su velniu. Tame nėra abejonių. Bet jeigu mes apsaugoti ginkluote, kurią dėl mūsų numatė Dievas, tai tampame absoliučiais nugalėtojais. Kiekvieną kartą! Be abejonės! Todėl, kad Dievas jau nugalėjo šioje kovoje.

– Dabar perskaitykime dar vieną tekstą, – pertraukė Saulius. – Čia pasakyta: „Kiekvienu metu melskitės Dvasioje visokeriopomis maldomis ir prašymais. Be paliovos budėkite, malda užtardami visus šventuosius.“

Andrius nusišypsojo palaikančiai žvelgdamas į Saulių.

– Taip! Tu teisingai supratai. – Jis pažiūrėjo į visą klasę ir išskleidė rankas. – Štai kur raktas, mano mažieji vėžliukai! – pasakė jis. – Melstis, melstis ir dar kartą melstis! Ir neišlįsti iš savo kiautų!

Sabata

Perskaitykite pasakojimą „Apsiginkluojant Dievo ginklais“. Pasidalykite savo įspūdžiais su suaugusiais.

Sekmadienis

Pradėkite mokyti įsimintiną eilutę.

Pagalvokite apie tai, koku būdu apsiginklavimas Dievo ginklais gali tapti mūsų tarnavimu Jam.

Dėkokite Dievui už dvasinę apsaugą, kurią Jis mums duoda.

Pirmadienis

Perskaitykite Ef 6, 10–18.

Užrašykite savo Biblijos dienoraštyje sąrašą dieviškų palaimų. Apibraukite tuos, kurių, jūsų manymu, jums labiausiai reikia.

Paklauskite kurio nors iš suaugusiųjų, kokių palaimų reikia ginantis, o kokių – puolant. Maldoje prašykite, kad Dievas Savo ginklais stiprintų jūsų silpnąsias puses.

Antradienis

Užrašykite savo Biblijos studijų dienoraštyje tris kasdieninės Dievo apsaugos būdus, kurie simbolizuoja Dievo rūpestį jums.

Suraskite enciklopedijoje arba internete informacijos apie tai, kiek svėrė įvairių amžių karių ginkluotė. Ar jūs galėtumėte tai nešioti ant savęs? Pagalvokite, kokie sunkūs Dievo palaiminimai? Kaip jūs galvojate, kuriuos Dievo palaiminimus jūs turite? Ar yra tokių, kurie apsitraukė pelėsiams ar rūdimis? Ko jums reikia, kad pasiruoštumėte kovai su šėtonu?

Melskitės, kad Dievas padėtų jums suprasti, kaip jūs galite sustiprinti savo ginklus.

Trečiadienis

Pakartokite įsimintiną eilutę.

Perskaitykite 2Kor 10, 3–4. Apie kokį ginklą kalbama šitame tekste?

Užrašykite savo Biblijos dienoraštyje, dėl ko jūs dabar „kovoja su šėtonu“? Nuo ko jums

dabar labiausiai reikalinga apsauga?

Prašykite Dievo, kad Jis jums duotų pergalę šitoje „kovoje“.

Ketvirtadienis

Paprašykite, kad kas nors iš suaugusiųjų papasakotų jums apie tai, kada jie jautė ypatingą apsaugą ir Dievo palaikymą.

Suraskite ir perskaitykite Mt 6, 9–13; 26, 36–44; Mk 1, 35. Atkreipkite dėmesį, kad šiuose tekstuose kalbama apie tai, kad jūs kuo puikiau galėsite naudotis apsauga nuo velnio, jeigu seksite Kristaus pavyzdžiu.

Kaip jūs galite pakeisti savo maldos gyvenimą? Ką jūs galite padaryti, kad sustiprintumėte savo apsaugą?

Maldoje prašykite Dievo, kad Jis jus saugotų nuo šėtono puolimų ir padėtų suvokti, kad Jo apsauga – tai geriausia apsauga, kurią jūs galite turėti.

Penktadienis

Suvidinkite šeimos pamaldose pantomimą apie tai, kaip jūs „užsidedate“ Dievo apsaugą, kol kuris nors skaitys Ef 6, 10–18. Papasakokite šeimos nariams apie kiekvieną šito ginklo detalę ir apie tai, kaip Jis gina jus.

Nulipdykite figūrėlę, panaudodami bet kurią medžiagą (molį, gipsą, vielą ir t.t.), kuri geriausiai atvaizduotų Dievo apsaugą jūsų gyvenime. Pasakykite įsimintiną eilutę.

Kiekvieną dieną nešiokite Dievo palaimas.

9 pamoka

NĖRA NIEKO NEJMANOMO

Įsimintina eilutė: „Argi yra Dievui negalimų dalykų?“ (Pr 18, 14).

Tyrinėjimo tekstai: Pr 18, 1–16; 21, 1–7.

Pagrindinė mintis: Dievas visuomet įvykdo Savo pažadus.

Ar jūs turite jaunesnį brolių arba sesę? Ar prisimenate, kaip tėvai jums pasakė, kad šeimoje greitai atsiras dar vienas mažylis? Ar jums tuomet neatrodė, kad laikas labai lėtai slenka, kol jis gimė? Ar nekilo jums mintis, kad tai niekuomet neįvyks? Ar prisimenate, kaip visi jaudinosi, kai mažylis pagaliau atsirado? Abraomas ir Sara dar labiau jaudinosi, kai jiems gimė kūdikis. Juk jie taip ilgai to laukė! Ir štai dabar tai įvyko.

Danguje plieskė kaitri saulė. Viskas nutilo. Gyvūnai glaudėsi pavėsyje, uodega nuo savęs vydami muses. Net paukščiai nutilo ilsėdamiesi. Abraomas sėdėjo prie palapinės įėjimo. Jo vokai apsunko, bet staiga tolumoje jis kažką pastebėjo.

„Kas tai?“ Jis prisimerkė. Tai artinosi keliauninkai. Dabar ne pats geriausias dienos metas kelionei. Jiems tikriausia turėtų būti labai karšta, jie nuvargę ir alkani. Abraomas atsistojo. „Sara, – pašaukė jis. – Prie mūsų artinasi trys keliauninkai“. Abraomas nuėjo jų pasitikti.

Jis žemai nusilenkė, parodydamas jiems savo pagarbą. „Viešpačiai, – pasakė jis, – prašau, nepraeikite pro mano namus. Aš čia, kad jums patarnaučiau. Leiskite man atnešti truputį vandens ir nuplauti jums kojas. Jūs galite pailsėti po šiuo medžiu. O aš atnešiu jums maisto – tai jus pastip-

rins, kad galėtumėte tęsti kelionę“ (žr. Pr 18, 3–5).

Trys keliauninkai vienas kitam nusišypsojo. Buvo malonu būti gero, kilnaus žmogaus draugijoje. „Labai ačiū, – pasakė jie, – su didžiausiu džiaugsmu mes priimsime tavo pakvietimą.“

Įsitikinęs, kad svečiai patogiai įsitaisė, Abraomas nuskubėjo atgal į palapinę. „Sara, – pasakė jis, – paskubėk! Paimk geriausių miltų ir iškepik duonos“. Jis pats nubėgo prie kaimenės, išrinko nupenėtą veršelį ir liepė tarnui jį paruošti.

Paruošimas užėmė nemažai laiko. Buvo kepama duona, ruošiama mėsa. Tuo metu tarnai atnešė vandens, kad galėtų nuplauti keliauninkų apdulkėjusias kojas.

Kai maistas buvo paruoštas, Abraomas pats aptarnavo svečius. Varškė, pienas, kepta mėsa – jis keliauninkams davė geriausią, ką turėjo.

Vienas iš svečių apsidairė. „Kur tavo žmona Sara?“ – jis paklausė.

Abraomas atsakė, jog ji palapinėje.

O svečias pasakė: „Aš tikrai sugrįšiu pas tave šiuo laiku kitais metais, ir tavo žmona Sara turės sūnų“ (Pr 18, 10).

Abraomo akyse įsižiebė ugnelė. Jis suprato! Su juo kalbasi Tas, kuris prieš dvidešimt ketverių metus žadėjo duoti jam sūnų!

Sara stovėjo palapinėje. Tai buvo vienintelė vieta, iš kurios ji galėjo klausytis vyro ir svečių kalbos, nes moterims nebuvo leidžiama dalyvauti vyriškoje kompanijoje. Ji nusijuokė, kai išgirdo keliauninko žodžius. Išėjus dvidešimt ketverių metus Abraomas jai tvirtino, kad jie turės sūnų. Iš pradžių viltis ruseno jos širdyje. Bet dabar jai buvo aštuoniasdešimt devyneri metai. „Kaip gali tokia sena moteris kaip aš, turėti vaiką?“ – galvojo ji.

Staiga Sara suakmenėjo. Ji išgirdo, kaip vienas iš keliauninkų paklausė Abraomo: „Kodėl Sara juokiasi, sakydama: „Nejaugi aš iš tikrųjų dar gimdysiu, būdama tokia sena?“ Argi yra Dievui negalimų dalykų? Aš sugrįšiu pas tave šiuo laiku kitais metais, ir Sara turės sūnų“ (Pr 18, 13–14).

Tada Sara teisindamasi pasakė tai, kas jai pirmiausia šovė į galvą: „Aš nesijuokiau“. Ji buvo pasimetusi ir susigėdusi.

Bet Jis pasakė jai: – „Tu tikrai juokeisi“. – Nes Jis buvo Tas, kuris negalėjo palikti melo nepastebėto. Tačiau Jis atleido.

Tada Sara suprato, kad jai pasirodė pats Viešpats Dievas. Kad ją pastiprintų ir duotų jai tikėjimą, Pats Dievas atėjo pas ją į palapinę. Jo žodžiai įkrito jai giliai į širdį. Dievas, kuris iš nieko sukūrė viską, nori jai duoti kūdikį. Žinoma, Jis tai ir padarys. Jos pačios kūdikį! Kai ji ėjo į palapinės gilumą melstis, jos skruostais tekėjo ašaros. Atgailos ašaros. Vilties ašaros. Džiaugsmo ašaros.

Sabata

Perskaitykite pasakojimą „Nėra nieko neįmanomo“.

Savo įspūdžiais pasidalykite su suaugusiais.

Sekmadienis

Iškirpkite iš popieriaus klaustuko formos ženklą ir ant jo užrašykite įsimintiną eilutę. Nuspalvinkite jį ir pakabinkite matomoje vietoje (ant durų, ant veidrodžio vonios kambaryje ir t.t.) Visą savaitę kasdien jį pasikartokite.

Maldoje prašykite, kad Dievas padėtų jums suprasti Jo malonės dovanas.

Pirmadienis

Perskaitykite Pr 18, 1–8.

Biblijos studijų dienoraštyje užrašykite savo apmąstymus šia tema: „Kodėl Abraomui buvo taip svarbu patį karščiausią dienos metą išeiti ir pasiūlyti pagalbą trims pakeleiviams, kurie net neprašė to?“

Paruoškite pietus savo šeimai. Paruoškite ką nors ypatingo. Atsiverskite valgių receptų knygoje keletą įdomių receptų ir gerai apgalvokite meniu.

Dėkokite Dievui už tai, kad Jis kiekvieną dieną jus aprūpina tuo, kas jums būtina.

Antradienis

Perskaitykite Pr 18, 9–16.

Pamąstykite apie tai, kad mes dažnai abejojame tuo, kad Viešpats dėl mūsų gali padaryti net ir tai, kas neįmanoma.

Perskaitykite Iz 40, 29; Mt 11, 28; Tit 1, 2; Remdamiesi šiais tekstais, pagalvokite, kokius neįtikėtinus pažadus duoda Dievas? Kurį iš jų jūs norėtumėte, kad Dievas jums įvykdytų?

Dėkokite Dievui už Jo gelbstinčią malonę ir už tai, kad Jis daro dėl jūsų tai, ko jūs patys dėl savęs padaryti negalite.

Trečiadienis

Perskaitykite Pr 21, 1–7.

Jūs ką tik perskaitėte apie tai, kaip Dievas įvykdė Savo pažadą, kurį davė Abraomui ir Sarai. Biblijos studijų dienoraštyje užrašykite pažadus, kurie išsipildė jūsų gyvenime? Tai buvo žmonių ar Dievo pažadai?

Prašykite Dievo, kad padėtų jums matyti ir suprasti visus pažadus, kuriuos Jis jau įvykdė jums, pažadus apie Jo malonės dovanas.

Ketvirtadienis

Perskaitykite Ps 34, 10.

Išstudijavę istoriją apie Abraomą ir Sarą, pagalvokite, kaip jūs galite papasakoti kitiems apie Dievo malonę. Pavyzdžiui, pagalvokite apie gailėstingumo darbus, kuriuos jūs slapta galite kam nors padaryti šią savaitę, net jeigu tas žmogus to ir nesužinos. Stebėkite, kas įvyks!

Dėkokite Dievui už tai, kad Jis jums davė viską, kas būtina, kad jūs galėtumėte dalytis Jo malone su kitais.

Penktadienis

Perskaitykite Ef 2, 8–10.

Pasivaikščiokite miške arba parke. Pasistenkite pastebėti kuo daugiau dalykų, kuriuos būtų galima laikyti Dievo dovanomis jums.

Kai būsite vieni, išsakykite arba užrašykite padėkos maldą Dievui už Jo meilę, kuri jums duota, net tai, ko jūs nesate verti. Prisiminkite, kad išgelbėjimas – tai pati didžiausia dovana!

10 pamoka

PABĖGĘS PAVELDĖTOJAS

Įsimintina eilutė: „Kiekvienas geras davinytis ir tobula dovana ateina iš aukštybių, nužengia nuo šviesybių Tėvo, kuriame nėra jokių atmainų ir jokių sambrėkštų“ (Jok 1, 17).

Tyrinėjimo tekstai: 1 Sam 20, 12–15; 2 Sam 9.

Pagrindinė mintis: Kad išgelbėtų mus, Dievo malonė įveikia visas kliūtis.

Ar buvo jūsų gyvenime tokia situacija, kai jūsėjote pas ką nors į svečius, tačiau pusiau-
kelėje jus apėmė abejonės dėl to, kaip jus ten priims? Ar jūsų baiminimasis buvo pagrįstas, ar jums
taip tik atrodė? Įvykiai, kurie įvyko su mūsų pamokos herojumi, vystėsi tokia kryptimi, kad jis net
nesitikėjo.

– Taigi, – pasakė Andrius, – kas galite man priminti, kas yra malonė?

Tomo ranka pakilo aukštyn. Jis net nelaukė, kol jo paklaus.

– Malonė – tai dovana, padovanota tam, kuris jos neužsitarnavo, – atsakė jis. Tomas vakar
vakare ruošėsi pamokai, todėl dabar jautėsi gana pasitikinčiai.

– Tu visiškai teisus! – pagyrė jį Andrius. – Šiandien mes studijuosime biblinę istoriją, kuri
mums parodys dar vieną malonės pavyzdį, ir mes dar geriau galėsime suprasti, kas tai.

– Kartą karalius Dovydas prisiminė savo geriausią draugą Jehonataną, – pradėjo pasakoji-
mą Andrius. – Jehonatanas mirė jau labai seniai, beveik prieš dvidešimt metų, tačiau Dovydas
daugiau nebeturėjo tokio artimo draugo, kaip Jehonatanas. Staiga jam šovė mintis: „Ar yra dar kas
nors išlikęs iš Sauliaus namų? Aš parodyčiau jam malonę dėl Jehonatano.“ Taigi Dovydas įsakė
savo tarnams, ir jie pašaukė žmogų, vardu Ciba, kuris buvo vienas iš karaliaus Sauliaus vergų.
Neužmirškite, – tęsė mokytojas, – kad tais laikais gyvenimas labai skyrėsi nuo šiuolaikinio. Šian-
dien po naujo prezidento ar ministro pirmininko rinkimų paprastai vyksta pagrindinis, ramus va-
dovų pasikeitimas. O karaliaus Dovydo laikais, jeigu vienas karalius nukariaudavo kitą, tai, pagal
tradicijas, jis turėjo užmušti visus buvusio karaliaus šeimos narius, kad jam nebereiktų rūpintis dėl
savo padėties.

– Jau geriau gyventi mūsų laikmetyje, – iš antros eilės sušnibždėjo Giedrė.

– Manau, jog visi su tuo sutiksime, – pasakė Andrius. – Bet, kaip ten bebūtų, Ciba pasirodė
rūmuose, ir Dovydas jo paklausė: „Ar yra dar kas nors išlikęs iš Sauliaus namų, kad galėčiau jam
parodyti savo ištikimą gerumą dėl Jehonatano?“ Ir Ciba jam pasakė, kad vienas iš Jehonatano
sūnų vis dar gyvas. Jo vardas Mefi Bošetas ir jis luošas. Jis jaunas ir dabar slepiasi vieno turtingo
žmogaus namuose, kuris suteikė jam savo apsaugą. Dovydas liepė atrasti Mefi Bošetą. Kaip jūs
galvojate, ką išgyveno Mefi Bošetas, kai sužinojo, kad jį pas save šaukia pats karalius Dovydas? –
paklausė Andrius. – Įsivaizduokite save jo vietoje.

Klasėje tvyrojo tylą.

– Gal jis išsigando, – pasakė Saulius. – Gal jis galvojo, kad karalius Dovydas nori jį užmušti.

– Manau, kad tu teisus, – sutiko Andrius. – Įsitikinęs, kad jis girdėjo apie tai, kokie draugai
buvo jo tėvas Jehonatanas ir karalius Dovydas. Ar jūs žinote, kad Mefi Bošetai buvo vos penkeri
metukai, kai mirė jo tėvas? Bet aš manau, kad jis taip pat žinojo apie karalių tradiciją nužudyti visus
savo pirmtako šeimos narius. Galimas daiktas, kad tuomet, kai jis įėjo į rūmus, jo širdis nebuvo
labai rami, – Andrius nužvelgė klasę. – Kai Mefi Bošetas ten nuėjo, – tęsė jis, – „puolė kniūbsčias“. Aš
įsitikinęs, kad Dovydo žodžiai pribloškė jį: „Mefi Bošetai!... nebijok; aš parodysiu tau malonę dėl
tavo tėvo Jehonatano ir sugrąžinsiu tau visus tavo tėvo Sauliaus laukus, ir tu visą laiką valgysi
duoną prie mano stalo.“ Tik pagalvokite apie tai, – tęsė Andrius. – Tai buvo labai netikėta. Mefi
Bošetas nieko neturėjo ir staiga, per akimirką tapo turtingu, tapo savininku daugybės žemių ir
ypatingu svečiu prie karališkojo stalo. Tikriausia jis sau įgnybė, kad patikrintų, ar tai ne sapnas.

Vaikai nusijuokė.

– Turbūt tai buvo didžiulės valdos, – pasakė Andrius, – nes karalius Dovydas įsakė Cibai ir jo
sūnums bei tarnams dirbti tas žemes ir prižiūrėti dėl Mefi Bošeto ir jo šeimos. Ciba turėjo 15 sūnų
ir 20 tarnų.

– Biblija taip pat mums praneša, kad tuomet, kai Mefi Bošetas sėsdavosi prie karališkojo

stalo, jam rodė karališką pagarbą, – Andrius padarė pauzę. – Dovydo dovana buvo visiškai netikėta Mefi Bošetui. Jis neturėjo jokių teisių į žemę, kurią jis gavo. Jis net nesitikėjo, kad kada nors ją valdys. Tai buvo dovana. Tai buvo malonė. Kaip jūs galvojate, ar ši istorija padeda mums geriau suprasti, kas yra malonė?

Sabata

Perskaitykite pasakojimą „Pabėgęs paveldėtojas“.
Savo įspūdžiais pasidalykite su suaugusiais.

Sekmadienis

Paimkite arba patys pasidarykite mažą dėžutę. Ant mažo lapelio užrašykite įsimintiną eilutę ir įdėkite į dėžutę. Papuoškite dėžutę, kad ji gražiai atrodytų ir padėkite ją matomoje vietoje. Nors kartą per dieną, šią savaitę, atidarykite dėžutę ir skaitykite „jūsų dovanos“ įsimintiną eilutę.

Maldoje prašykite Dievo jums priimti Jo tobulas dovanas.

Pirmadienis

Perskaitykite 1 Sam 20, 12–15.

Apmąstykite įsimintiną eilutę. Prisiminkite 3 atvejus, kai kas nors jums padarė kažką gero, tuo metu, kai jūs to nebuvote verti. Parašykite tam žmogui laišką arba paskambinkite jam ir padėkokite.

Maldoje prašykite Dievo jums parodyti, kaip galima pasidalyti malone su kitais.

Antradienis

Perskaitykite 2 Sam 9, 1–5.

Biblijos studijų dienoraštyje užrašykite du biblinius pavyzdžius, kai kažkas neužtarnautai daro gera kitam.

Perskaitykite Pat 14, 21.

Pagalvokite apie tuos žmones, su kuriais esate asmeniškai pažįstami ir dėl kurių jūs galėtumėte padaryti ką nors gero. Kitą savaitę ieškokite galimybės padėti jiems.

Maldoje dėkokite Dievui už galimybę dalytis Jo malone.

Trečiadienis

Perskaitykite 2 Sam 9, 6–8.

Pagalvokite apie tai, kodėl Dovydas pasakė Mefi Bošetui: „Nebijok“? Juk Dovydas parodė jam malonę dėka savo draugystės su Jehonatanu.

Su kuo nors iš suaugusiųjų aptarkite, ar mes turime rodyti malonę kitiems dėka mūsų draugystės su Jėzumi.

Maldoje prašykite Dievo, kad jūsų draugystė su Jėzumi pasireikštų santykiuose su kitais žmonėmis.

Ketvirtadienis

Perskaitykite 2 Sam 9, 9–13.

Pamąstykite apie tai, kad dažnai žmonės nepastebi Cibo vaidmens, pasakodami istoriją apie Dovydą ir Mefi Bošetą.

Įsivaizduokite save Cibo vietoje ir Biblijos studijų dienoraštyje parašykite nedidelį rašinėį tema: „Kodėl aš norėjau padėti Dovydui parodyti malonę Sauliaus anūkiui?“

Dėkokite Dievui maldoje už žmones, kuriuos Jis panaudojo tam, kad jūs priimtumėte ir su-prastumėte Jo malonę.

Penktadienis

Šeimos pamaldose pakartokite Dovydo, Mefi Bošeto ir Cibo istoriją.

Kartu paruoškime ypatingus pietus ir paserviruokime stalą taip, kad jis kuo labiau būtų panašus į karališką.

Perskaitykite Ps 23, 5–6 su visa šeima.

Sugiedokite giesmę apie Dievo meilę ir malonę.

11 pamoka

ELIJO PAVELDAS

Įsimintina eilutė: „Bet kai ant jūsų nužengs Šventoji Dvasia, jūs gausite Jos galybės ir tapsite Mano liudytojais ...ligi pat žemėse pakraščiu“ (Apd 1, 8).

Tyrinėjimo tekstai: 2 Kar 2, 1–13.

Pagrindinė mintis: Dievo Dvasia mums duoda jėgos, kad mes galėtume gyventi ir darbuotis dėl Jo.

Ar teko jums patirti baimę ar liūdesį, kai žinojote, kad greitai turi įvykti kažkoks tai įvykis? Ar jūs norėjote su kuo nors apie tai pasikalbėti? Ar jūs ką nors darėte, kad pasiruoštumėte tam įvykiui?

Ankstyva rytmečio saulė kepino galvas ir pečius dviejų keliautojų,ėjusių dykumos keliu. Vienas iš jų, jau pagyvenęs žmogus, tai žinomas pranašas Elijas. Kiekvienas, kuris juos matė, pažino Eliją: Jo išvaizdinga figūra buvo apgaubta kupranugario vilnų apsiaustu ir sujuosta storu odiniu diržu. Visi atpažindavo ir jaunąjį žmogų, kuris keliavo drauge. Tai, žinoma, buvo pranašas Eliziejus, Elijo draugas ir palydovas.

Eliziejus pažiūrėjo į savo mokytoją – jis žinojo stebinančią Elijo paslaptį. Bet ne Elijas jam apie tai papasakojo, o Pats Dievas. Eliziejus giliai atsiduso ir apsidairė aplinkui, prisimindamas Dievo žodžius. Šiandien Elijas bus paimtas į dangų! Koks stebuklingas įvykis įvyks!

Netikėtai Elijas sustojo – Jis pažiūrėjo į savo draugą. „Kodėl gi tau nepasilikus čia?“ – paklausė jis. – Dievas nori, kad aš eičiau į Betelį, o tau nereikia ten eiti“.

Eliziejus buvo apstulbintas. Jokiu būdu jis nepaliks Elijo šią paskutinę jo buvimo žemėje dieną! „Kaip gyvas Viešpats! – sušuko jis. – Aš niekada tavęs nepaliksiu!“

Kai jie pasiekė Betelį, kai kurie mokiniai iš pranašų mokyklos apsupo Eliziejų. „Ar tu žinai, kad šiandien Viešpats paims mūsų mokytoją? – iškilmingai šnibždėjo jie. – Tu žinai?“

„Aš nenoriu apie tai kalbėti“, – atsakė Eliziejus. Minia spaudė jį, bet jo akys visą laiką sekė Eliją.

Greitai Elijas pasivedė Eliziejų į šalį. „Viešpats man liepė eiti į Jerichą, – pasakė jis, – bet tu turi pasilikti čia.“

„Aš nepasiliksiu!“ – tyliai pasakė Eliziejus.

Vyrai vėl patraukė į kelionę. Saulė dar aukščiau pakilo ir dar karščiau kepino. Jie užleido kelią ilgam prekeivių karavanui. Aukšti kupranugariai lėtai žengė pro juos. Vežikai juokavo vieni su kitais.

Kada Elijas ir Eliziejus įžengė į triukšmingą Jerichą, kita mokinių grupė iš pranašų mokyklos apsupo Eliziejų. „Ar tu žinai, kad Viešpats rengiasi šiandien paimti mūsų mokytoją? Tu žinai?“ – klausinėjo jie.

„Žinoma, žinau, bet nekalbėkite apie tai,“ – pakartojo Eliziejus, jo akys žvelgė į Eliją. Jis turi pamatyti šį stebuklą!

Elijas pasivedė Eliziejų į šalį. „Viešpats siunčia mane prie Jordano, – pasakė jis, – bet tu gali pasilikti čia.“

Eliziejus pamatė, kaip suspindėjo jo mokytojo akys. Eliziejus papurtė galvą: „Kaip gyvas Viešpats ir kaip gyvas tu, nepaliksiu tavęs!“

Prie upės buvo vėsiau. Medžiuose čiulbėjo paukščiai. Elijas sustojo prie vandens. Jis nusiemė kupranugarių vilnos apsiaustą, atsargiai jį sulankstė, perrišo ir sudavė juo per vandenį. Nuo to meto, kai Elijas pakvietė Eliziejų sekti jį, jis matė labai daug stebuklų, bet nuo to stebuklo jis net išsižiojo. Jis pamatė, kaip persiskyrė upės vandenys, lygiai taip, kaip protėvių dienomis, kai jie perėjo Jordaną, kad įžengtų į Pažadėtąją žemę. Eliziejus paskui Eliją perėjo upę.

Kitame upės krante Elijas pasisuko į savo draugą ir pasakė: „Prašyk, ko norėtum, kad dėl tavęs padaryčiau, kol dar manęs nepaėmė į dangų.“

Eliziejus jau žinojo. Jis norėjo, kad Elijas pasielgtų su juo taip, kaip elgiamasi su vyriausiuoju sūnumi. Jis norėjo dvigubos paveldo dalies. Ne dvigubą turtų dalį, Elijas neturėjo turtų. Bet Elijas turėjo Šventąją Dvasią. Eliziejus žinojo, kad jeigu jis gaus dvigubai Šventosios Dvasios, tada jis galės būti Elijo paveldėtoju. Labiau nei kas kitas, Eliziejus troško dirbti dėl Dievo taip, kaip Elijas.

„Sunkaus dalyko prašai, – atsakė Elijas. – Jeigu matysi mane, kaip būsiu nuo tavęs paimamas, tau bus šitai suteikta“.

Jie keliavo toliau ir kalbėjo kaip seni draugai. Eliziejus gaudė kiekvieną žodį, kurį jam ištarė Elijas. Staiga ėmė pūsti stiprus vėjas. Oras įkaito. Ir Eliziejus pamatė, kaip ugninė karieta, pakinkyta ugniniais žirgais, pralėkė ir nusinešė Eliją. O apsiaustas nukrito nuo jo pečių ant žemės.

Eliziejus stovėjo ir žiūrėjo į dangų tol, kol viskas pradingo. Tada jis pakėlė Elijo apsiaustą ir lėtai nuėjo prie upės. Eliziejus jautė, kad Dievo Dvasia dabar ilsisi ant jo. Jis sulankstė Elijo apsiaustą ir juo sudavė per vandenį. Upės vandenys persiskyrė.

Sabata

Perskaitykite pasakojimą „Elijo paveldas“.

Savo įspūdžiais pasidalykite su suaugusiais.

Sekmadienis

Gražiai užrašykite įsimintiną eilutę ir ypatingai ją papuoškite (blizgučiais, lipdukais, juostelėmis ir t.t.)

Pakabinkite ją matomoje vietoje, kad galėtumėte ją dažnai matyti.

Pradėkite mintinai mokytis įsimintiną eilutę. Pasimelskite, kad Dievas duotų jums jėgų gyventi dėl Jo.

Pirmadienis

Perskaitykite 2Kar 2, 1–17.

Įsivaizduokite, kad jūs esate vienas iš pranašų mokinių, kurie matė Eliją tą dieną, kai Dievas paėmė jį į dangų. Savo Biblijos studijų dienoraštyje parašykite, ką jūs šiandieną matėte ir jautėte.

Paprašykite Dievo, kad Jis jums duotų tokią pat Šventosios Dvasios jėgą, kokią Jis davė Elijui ir Eliziejui.

Antradienis

Perskaitykite 2Kar 2, 11; Ps 68, 18; Apr 19, 11.

Pagalvokite, kas per karieta atvažiavo paimti Elijo?

Įsivaizduokite, kad jūs – Eliziejus, kuris matė, kaip Elijas buvo paimtas į dangų. Savo Biblijos studijų dienoraštyje parašykite, ką jūs šiandieną matėte ir girdėjote.

Maldoje padėkokite Dievui, kaip Eliziejus galbūt meldėsi tą dieną.

Trečiadienis

Perskaitykite 2Kar 2, 1–17.

Ar turite kokį nors daiktą, kurį jūs paveldėjote? Jeigu ne, paklauskite tėvų, ar jūsų šeima turi tokių daiktų. Kaip jūs jaustumėtės, jeigu dovanų gautumėte tokį daikčiuką?

Prašykite Dievo, kad Jis jums duotų Šventosios Dvasios.

Ketvirtadienis

Perskaitykite Apd 2, 2–11.

Pagalvokite apie tai, koku būdu Dievas davė tiems žmonėms jėgų gyventi ir dirbuotis dėl Jo. Kaip jūs galvojate, ar tai buvo būtent tai, ko jie laukė iš Šventosios Dvasios?

Paprašykite suaugusiųjų jums papasakoti apie tą metą, kada Dievo Dvasia davė jiems jėgos.

Padėkokite Dievui už jėgą, kurią Jis pažadėjo jums duoti (žr. Lk 11, 13; JI 3, 1).

Penktadienis

Pakartokite su visa šeima Elijo paėmimo į dangų istoriją. Pasakykite mintinai savo šeimos nariams įsimintiną eilutę.

Sukurkite arba išmokite eilėraščių apie Dievo Dvasią ir apie jėgą, kurią Jis mums duoda.

Pasakykite mintinai pagrindinę pamokos mintį.

Paprašykite Dievo jums parodyti tris kelius, kaip jūs savo gyvenime ir tarnavime Dievui galite panaudoti jėgą, kurią Jis jums duoda.

12 pamoka

NEIŠSENKANTIS ALIEJUS

Įsimintina eilutė: „O mano Dievas iš Savo turtų gausos Kristuje Jėzuje šlovingai patenkins visas jūsų reikmes“ (Fil 4, 19).

Tyrinėjimo tekstai: 2 Kar 4, 1–7.

Pagrindinė mintis: Dieviškos malonės atsargos niekuomet nesibaigia.

Tikriausia jūs visada su nekantrumu laukiate savo gimtadienio arba Naujųjų Metų, kad gautumėte dovanų? Gal jūs bijojote apie tai kam nors pasakyti, kad to nepriimtų kaip gobšumo ar egoizmo? Ar gavote jūs savo dovaną?

Eliziejų pažadino nerimastingas beldimasis į duris. Jis skubiai ranka perbraukė plaukus. Kas tai galėtų būti tokį ankstyvą rytmetį? Jis atidarė duris ir pamatė buvusio savo draugo našlę. Jos akys buvo raudonos, o veidas drėgnas nuo ašarų.

– Užeik! Užeik! – jis mandagiai pasakė pasitraukdamas į šalį. – Kas atsitiko?

– Mano vyras buvo geras žmogus. Jūs pats žinote, kaip jis mylėjo Viešpatį! – pravirko našlė. – Bet dabar jis miręs, ir aš negaliu apmokėti jo skolų. Žmogus, kuriam jis skolingas, nori paimti vergais abu mano sūnus, kad jie jam padengtų mano vyro skolas! – verkė ji. Ašaros jai tekėjo per skruostus.

– Kaip aš galiu tau padėti? – sunerimo Eliziejus. – Ką tu namuose turi?

Našlė nusišluostė ašaras ir giliai atsiduso.

– Aš neturiu nieko daugiau, tik ąsotį alyvuogių aliejaus, – sušnibždėjo ji.

Eliziejus truputį pagalvojo. Jis norėjo padėti ir žinojo, kad Dievas trokšta palaiminti šitą moterį ir jos vaikus. Pagaliau jo veide pasirodė šypsena.

– Eik, – pasakė jis, – ir pasiskolink iš savo draugų ir kaimynų ąsočių. Pasiskolink daug ąsočių! Po to pareik namo. Užsidaryk duris ir pilk aliejų į visus tuos indus, kuriuos tau duos!

Našlė žiūrėjo į Eliziejų. Maža vilties kibirkštėlė įsižiebė jos širdyje. Eliziejus matė, kaip moteris skubėjo į namus. Po to jis lėtai uždarė duris.

– Ačiū Tau, Viešpatie, už Tavo malonę! – pasakė jis.

Laukdami savo motinos, berniukai jaudinosi. Jie vaikščiojo pirmyn – atgal po kambarį ir ištiesai žvilgčiojo pro duris. Jie siaubingai bijojo. Jų tėvo skolintojas bet kurią akimirką galėjo ateiti jų pasiimti. Jie taps vergais! Ši mintis jiems kėlė siaubą!

Staiga jie pamatė atbėgančią mamą. Ji įbėgo į kambarį.

– Greičiau! – primygtinai sušuko ji. – Jūs turite nueiti pas kaimynus. Eikite į kiekvienus namus. Pasiskolinkite kuo daugiau ąsočių ir puodinių.

– Bet kam, mama? – nustebo vyresnysis sūnus.

– Eik greičiau! Skubėk! – ji ragino juos.

Greitai stalas jau buvo nukrautas moliniais ąsočiais, puodeliais ir puodynėmis. Ji ėmė juos rikiuoti prie sienos tuo metu, kai jos sūnūs nešė jų dar ir dar.

Pagaliau abu berniukai į namus parbėgo paskutinį kartą. Jie ant grindų pastatė ąsočius ir sustojo, kad atsikvėptų.

Našlė apsidairė apink. Ji uždarė duris ir paėmė savo ąsotį su aliejumi. Jos akys švytėjo.

Berniukai stovėjo šalia mamos ir žiūrėjo. Moteris pripylė ąsotį aliejaus. Kai jis prisipildė sklidinai, ji pripildė kitą ąsotį aliejaus. Jis taip pat prisipildė! Ji ėmė pilti aliejų į kitą indą. Tai buvo stebuklas!

Berniukai atsargiai statė į šalį pilnus ąsočius, puodines ir nešė tuščius indus. Visi trys šypsojosi iš džiaugsmo ir stebėjosi tuo, kas įvyko.

– Atneškite man dar ąsotį, – pasakė mama.

Berniukai apsidairė.

– Jau visi pilni! – pasakė jie. – Daugiau nebėra tuščių ąsočių.

Moteris pasitaisė plaukus.

– Palaukite čia, – pasakė ji vaikams, – o aš eisiu papasakoti pranašui kas įvyko.

Eliziejus, išgirdęs beldimą į duris, jas atidarė. Ten vėl stovėjo našlė, tik dabar jos veidas švytėjo.

– Jie pilni! – sušuko ji. – Aš juos pilnus pripyliau, ir tada aliejus užsibaigė!

Eliziejus nusišypsojo. Dievas toks geras!

– Eik ir parduok aliejų, – pasakė jis, – apmokėk skolas, o iš likusių pinigų gyvenk su sūnumis.

Švytėdama džiaugsmu, našlė nuėjo namo. Tą naktį jos abu sūnūs ramiai miegojo savo namuose, savo lovose. Dievo malonė beribė!

Sabata

Perskaitykite pasakojimą „Neišsenkantis aliejus“.

Savo įspūdžiais pasidalykite su suaugusiais.

Sekmadienis

Perskaitykite Ps 31, 20.

Pradėkite mokytis įsimintiną eilutę.

Paprašykite Dievo, kad Jis jus padarytų tokiais atvirais, kad jūs galėtumėte savyje sutalpinti visas Jo palaimas.

Pirmadienis

Perskaitykite 2 Kar 4, 1–7.

Įsivaizduokite, kad jūs – vienas iš našlės sūnų. Biblijos studijų dienoraštyje užrašykite tai, ką jūs šiandien matėte ir jautėte.

Pasimelskite taip, kaip jūs galvojate, kad tą dieną meldėsi našlės sūnūs.

Antradienis

Perskaitykite Fil 4, 19.

Ant skirtingų popieriaus lapelių užrašykite kiekvieną įsimintinos eilutės žodį. Sumaišykite juos ir vėl sudėkite eilės tvarka, nežiūrėdami į Bibliją.

Parašykite ant popieriaus lapo savo poreikius, kuriuos norite, kad Dievas įvykdytų. Padėkite juos po savo pagalve.

Maldoje paprašykite Dievo įvykdyti jūsų poreikius.

Trečiadienis

Perskaitykite 1 Kar 17, 7–16.

Pagalvokite, kodėl Dievas išsirinko du skirtingus pranašus, kad padarytų du stebuklus su aliejumi dviems skirtingoms moterims?

Nupieškite paveikslėlį, kuris perteiktų įsimintinos eilutės prasmę.

Dievo maldoje paprašykite jums duoti tiek tikėjimo, kiek turėjo tos dvi moterys.

Ketvirtadienis

Dar kartą perskaitykite pasakojimą „Neišsenkantis aliejus“.

Parašykite įsimintiną eilutę savo žodžiais.

Pasikalbėkite su suaugusiais apie tai, kas jums trukdo priimti Dievo palaimas.

Paprašykite Dievo, kad Jis padėtų jums priimti palaimas, kurias Jis nori jums išlieti.

Penktadienis

Perskaitykite 2 Kar 4, 1–7 per šeimos pamaldas.

Paruoškite puodelį su alyvuogėmis ir paprašykite kiekvieno šeimos nario papasakoti bent po vieną netikėtą palaimą, kuri įvyko praeityje; vieną neįprastą palaimą, kurią jie gauna dabar, ir vieną poreikį, kuris gali būti Dievo įvykdytas ateityje.

Dabar jie gali paimti po alyvuogę ir ją suvalgyti. Padėkokite Dievui už visų jūsų poreikių įvykdymą ir už nesibaigiančias Jo malonės atsargas.

13 pamoka

BRANGUS ŽMOGUS

*Įsimintina eilutė: „**Todėl visiškai pasitikėdami artinimės prie malonės sosto, kad patirtume gailėstingumą ir rastume malonę gauti pagalbą deramu laiku**“ (Hbr 4, 16).*

Tyrinėjimo tekstai: Dan 9, 1–10; Jer 25, 11; 29, 10–14.

*Pagrindinė mintis: **Mes galime pasitikėti Dievu todėl, kad Jo malonė atleidžia mums.***

Prisiminkite atvejį, kai jūs buvote ne namuose ir labai norėjote ten sugrįžti. Galbūt tai buvo savaitė, praleista vasaros stovykloje, arba tik keletas naktų, kai kelioms dienoms jums teko pasilikti pas draugą. Bet įsivaizduokite, kad jūs namuose nebuvote beveik visa gyvenimą.

Danielius nubudo ankstyvą rytmetį. Pro pravirą langą jis pažvelgė į dangų. Jis vis dar buvo pilkas. Kambaryje buvo šalta, nes saulė dar nebuvo patekėjusi.

Danielius apsirengė ir priėjo prie lango. Jis atsiklaupė ant puikaus rytietiško kilimo ir atsirėmė riešais į palangę. Prieš jį atsivėrė tylaus miesto panorama.

Babilonas – puiki vieta! Palmės lengvai lingavo vėjyje. Pro savo langą Danielius matė kai kuriuos medžius iš visiems žinomų „kabančių sodų“, kuriuos karalius Nabukadnecaras pasodino savo žmonai. Taip, tikriausia Babilonas buvo pats gražiausias miestas visame pasaulyje. Tačiau viskas šiame mieste buvo pašvęsta stabams. Visur vyravo nedorybės. Danielius gyveno Babilone, tačiau čia jis nesijautė kaip namuose.

Kiek kartų jis jau meldėsi prie šito lango?

Apie tai mąstant Danieliui ėmė tankiau plakti širdis. Septyniasdešimt nelaisvės metų jau beveik praslinko. Arti valanda, kai Viešpats apgyvendins savo tautą Tėvynėje! Danielius užmerkė akis ir prisiminė praeitį. Štai jau beveik septyniasdešimt metų praėjo nuo tos dienos, kai jis buvo išvestas į nelaisvę, beveik septyniasdešimt metų, paženklintų džiaugsmu ir liūdesiu. Danielius prisiminė, kaip jis buvo išskirtas su šeima, kaip su kitais belaisviais, sukaustytas grandinėmis, jis buvo ištremtas į svetimą pagonišką šalį. Bet kartą jis suprato, kad tame buvo Dievo valia ir tai buvo palaima!

Dabar jis – senyvo amžiaus žmogus, gyvenantis svetimoje šalyje, kuris nuoširdžiai trokšta pamatyti savo gimtuosius namus. Žemėje nebuvo vietos, panašios į Jeruzalę. Tai buvo šventas Dievo miestas. Ten stovėjo Jo šventykla. Tai buvo ypatingas miestas ypatingai Dievo tautai. Danielius niekada šito neužmirš. Nuo prisiminimų jam skruostais ėmė tekėti ašaros.

Danielius lėtai atsistojo. Jis nusivilko savo karališką mantiją ir apsivilko ašutine – grubiu ir negražiu drabužiu. Jį žmonės vilkėjo tada, kai liūdėjo arba buvo nelaisvėje. Danielius būtent tai šiandien ir jautė. Jis galėjo būti garbingu karališkų rūmų nariu, bet jis buvo belaisvis ir jo širdyje buvo kančia. Danielius apsibarstė galvą pelenais ir truputį nupurtė ant ašutinės. Jis ketino visą šią dieną pašvęsti maldai.

Šiandien jis pasninkaus. Į burną nepaims nė kąsnelio maisto. Niekas neturi jo atitraukti nuo maldos. Jis vėl atsiklaupė priešais langą. Jis norėjo Dievui papasakoti apie savo jausmus.

Danieliaus galvoje skambėjo pranašo Jeremijo žodžiai, kuriuos vakar vakare jis perskaitė.

„Taip kalba Viešpats: Tik pasibaigus septyniasdešimt Babilono metų, aplankysiu jus ir įvykdysiu Savo malonės pažadą sugažinti jus į šią vietą... Aš surinksiu jus iš visų tautų ir iš visų vietų, kur tik jus išblaškiau, ir sugrąžinsiu į tą vietą, iš kurios ištrėmiau, – tai Viešpaties žodis“ (Jer 29, 10.14).

Apie tai mąstant Danieliaus širdis ėmė stipriau plakti. Septyniasdešimt nelaisvės metų beveik baigiasi. Arti valanda, kai Dievas sugrąžins namo Savo vaikus. O kas, jei Dievas pakeitė Savo sprendimą? Staiga Dievas nuspręs, kad Jo tauta neįsisavino pamokos apie mirtiną pavojų garbinant stabus ir netikrus dievus? Galbūt Dievas visam laikui paliks juos svetimoje šalyje?

– Ak, Viešpatie, didis ir baimę keliantis Dieve!.. Mes nusidėjome ir nusikaltome, nedorai elgėmės ir maištavome, nusigrėždami nuo Tavo įsakymų ir nuostatų. Mes neklausėme Tavo tarnų pranašų, kalbėjusių Tavo vardu... Taigi dabar, mūsų Dieve, išklausk Savo tarno maldą ir prašymą, ir Tau Pačiam, Viešpatie, tešviečia Tavo veidas nuniokotoje Tavo šventykloje, – Danielius nutilo. – Ne dėl savo teisumo mes sudedame savo maldavimus priešais Tavo veidą, bet dėl Tavo didelio gailėstingumo. Viešpatie, išgirsk! Viešpatie, atleisk! Viešpatie, išklausk ir veik...“ (Dan 9, 4–19).

Ir Danielius tęsė maldą. Jis išpažino savo ir Izraelio tautos nuodėmes. Jis maldavo Dievo atstatyti Jo šventą šventyklą.

Staiga Danielius pajuto, kad Viešpats jį girdi. Angelas Gabrielius, kurį neseniai Danielius matė regėjime, stovėjo šalia. Gabrielius švelniai pasakė: „Kai tu pradėjai maldauti, atsirado žodis, ir aš atėjau tau jo paskelbti, nes tu esi labai brangus žmogus“ (Dan 9, 23).

Danielius giliai atsiduso. Palaimos šypsena nušvietė jo veidą. Jis tarnauja Dievui, kuris jį girdi! Dievas myli jį! Dievas pilnas malonės, ištikimas Savo pažadams!

Sabata

Perskaitykite pasakojimą „Brangus žmogus“.

Pasidalykite savo įspūdžiais su suaugusiais.

Sekmadienis

Perskaitykite įsimintiną eilutę. Ant didelio popieriaus lapo nupieškite langą – tokį, kokį jūs įsivaizduojate pas Danielių, priešais kurį jis kasdien meldavosi. Ant „lango“ užrašykite įsimintiną eilutę ir pakabinkite paveikslą ten, kur jį jūs galėsite dažnai matyti ir kartoti įsimintiną eilutę.

Pasimelskite su tikėjimu.

Pirmadienis

Perskaitykite apie Danieliaus gyvenimą Dan 1 – 8.

Danielius – vienas iš visų mylimiausių Biblijos herojų. Šitas žmogus, kurį Dievas apsaugojo liūtų duobėje. Pagalvokite, kodėl Danielius, kuris buvo toks artimas Dievui, meldėsi: „Mes sudedame savo maldavimus prieš Tavo veidą, ne dėl savo teisumo, bet dėl Tavo didelio gailestingumo?“ (Dan 9, 18).

Kaip jūs galvojate, ką žinojo Danielius apie Dievo „didelį gailestingumą“? Apie tai parašykite savo Biblijos studijų dienoraštyje.

Paprašykite Dievo, kad Jis jums duotų tikėjimą ir nuolankumą, kokį turėjo Danielius.

Antradienis

Pakartokite Danieliaus maldą, bet išpažinkite savo ir savo tautos nuodėmes (žr. Dan 9, 1–19).

Danieliaus malda prasideda pasitikėjimu „didžiais ir nuostabiais“ Dievo darbais. Ar nuostabus Dievas jūsų gyvenime?

Į Biblijos studijų dienoraštį pradėkite užrašinėti sąrašą kelių, per kuriuos Dievas jus laimina. Jūs galite nupiešti arba surasti ir priklijuoti paveikslėlį kiekvienam palaiminimui.

Padėkokite Dievui už didžius ir nuostabius darbus, kuriuos Jis atlieka mūsų gyvenime.

Trečiadienis

Pagalvokite apie tą faktą, kad Danielius meldė atleidimo ir už savo nuodėmes, taip pat ir už kitų žmonių nuodėmes (Dan 9, 1–19).

Prisiminkite savo pažįstamus, draugus arba kaimynus ir iš jų išrinkite šešis žmones arba šešias grupes žmonių, už kuriuos jūs norėtumėte melstis šią savaitę.

Paprašykite Dievo laiminti šiuos žmones „iš Savo didžiulės malonės“.

Ketvirtadienis

Perskaitykite Jok 5, 16.

Ar jūs kada nors meldėte Dievo, kad Jis atleistų kažkieno kito nuodėmes?

Pagalvokite, kokios nuodėmės atleidimo jūs pats trokštate?

Paskambinkite arba pakalbėkite su draugais. Paprašykite jų pagalvoti apie nuodėmes, kurių atleidimo reikia ir jiems.

Melskitės dėl kurio nors žmogaus nuodėmių atleidimo, neklausdami to žmogaus apie jo nuodėmes.

Penktadienis

Jeigu jūs dar neturite maldų žurnalo, užveskite jį. Ten užrašykite:

- 1) palaimas, už kurias jūs dėkingas Dievui;
- 2) gyvenimo patyrimus, kuriuose jūs jaučiate Dievo malonę.

Pamėginkite susirasti ypatingą vietą, kur jūs netrukdytų, kad ten, tyloje jūs galėtumėte bendrauti su Dievu.

Paprašykite Dievo, kad Jis palaimintų tą vietą. Priimkite sprendimą čia ateiti dažnai, kad susitiktumėte su Dievu.